

The background of the entire page is a soft-focus, golden-hour photograph of a rural landscape. A white horse stands in a field of tall grass, with a wooden fence in front of it. The scene is bathed in warm, golden light, with trees and a path visible in the distance.

หวานรัก

รักไม่ปรารถนา

เริ่มต้นด้วยแผนร้าย
ลงท้ายด้วยหวานรัก

Two chocolate cupcakes with pink frosting shaped into roses are the central focus of the bottom half of the page. They are placed on a white lace doily. To the left is an old, handwritten letter tied with a string, and to the right is a string of pink pearls.

รตา

บทนำ

รถยุโรปคันงามโฉบมาจอดหน้าตึกแถวกลางเก่ากลางใหม่แห่งหนึ่งในเขตชุมชนกลางเมือง ผู้ที่ก้าวลงมาเป็นชายวัยสี่สิบสองปี สวมสูทผูกเนกไทเต็มยศ สวมแว่นสายตากรอบหนา บุคลิกคล้ายพวกนักกฎหมาย คงแก่เรียนทั่วไป เขาบิดประตูรถและแหงนหน้าขึ้นมองป้าย ‘สำนักงานนักสืบจักรวาล’ ที่เอียงกระเผล่อยู่หน้าตึกแถวสองคูหาแรกพลางหรีตาลง

“น่าจะใช่ที่นี่ละนะ”

เสียงดังกรู้งกริ่งของโมไบล์ที่แขวนหน้าประตูสำนักงานบอกให้รู้ว่ามิแขกมาเยือน หญิงสาวที่นั่งเก้าอี้คางจะหลับมีหลับแหล่อยู่หน้าจอโน้ตบุ๊กรุ่นบุกเบิกหลังโต๊ะทำงานตัวเก่าคร่ำคร่า บอกอายุการใช้งานไม่ต่ำกว่าสิบปี เหลือบตาขึ้นมองผู้ที่ก้าวเข้ามาด้วยท่าที่เนือยๆ ก่อนจะตื่นตัวเต็มพิกัดเมื่อเห็นเสื้อผ้าตัดเย็บประณีตกับนาฬิกาข้อมือราคาแพงที่ชายคนนั้นสวมใส่ ตลอดจนใบหน้าที่คล้ายคลึงคลบลคลว่าเคยเห็นที่ไหนมาก่อน

เขายิ้มละไมและทักทายอย่างสุภาพ “สวัสดีครับคุณมิถุณา ยินดีที่ได้พบคุณอีกครั้ง คุณยังดูสวยเหมือนเดิมเลยนะครับ ผมเป็น...”

“ทักคนผิดแล้วค่ะ มิถุณาไม่อยู่ หนีไปเล่นเซิร์ฟที่แคลิฟอร์เนียยังไม่กลับ” หญิงสาวโพล่งขึ้นพลางหยิบแว่นตากรอบหนาทอทะทอที่วางบนโต๊ะขึ้นมาสวม ยิ้มเสียดำขลับที่ปล่อยตามสบายให้ฟูและดูยุ่งเหยิงเข้าไว้ ก่อนจะแคะขี้มูกโชว์ให้เห็นว่าเธอซมกมมากแค่ไหนโดยไม่แคร์ภาพลักษณ์เลยสักนิด

ผิดกับนางเอกผู้สวยงามอย่างมิถุนาราวฟ้ากับกันเหว

“มาทวงหนี้เชิญฝากเอกสารกับข้อความไว้ตรงตะกร้านั้นแหละคะ
วางเลย” เธอชี้นิ้วไปที่ตะกร้าบนโต๊ะรับแขก ซึ่งเต็มไปด้วยจดหมายทวงหนี้
ล้านแปด ซึ่งล้นออกมาจนองแอ้งแม้งบนโต๊ะอีกหลายฉบับ

เขามองตามปลายนิ้วเรียวด้วยสีหน้าอึ้งๆ หญิงสาวจึงรีบลุกไปรวบรวม
จดหมายทั้งหมดยัดใส่ตะกร้าไว้เหมือนเดิม ยิ้มให้เขาและบอกอีกว่า “ตอน
นี้วางได้แล้วคะ ไว้มิถุนากลับมาเมื่อไหร่ฉันจะบอกให้เธอเคลียร์ค่าใช้จ่าย
ทุกอย่างโดยเร็วที่สุดนะคะ เพราะตอนนี้ฉันก็ติดต่อยายนั่นไม่ได้เหมือนกัน”

“แต่ผมว่าคุณดูเหมือน...” ธรรารออยากจะแย้งว่าเธอนั้นละคือ มิถุนา
สุวรรณรศ อดีตนางเอกดาวรุ่งดวงใหม่ที่หายตัวไปจากวงการ เพราะมีข่าว
ฉาวว่าตกเป็นมือที่สามทำเตียงวิศวกกรหนุ่มกับสวณักกอกแบบหักไม่มีชิ้นดี
แถมยังถูกรรยาของฝ่ายชายตบไซ้กลางรายการวาไรตี้ชื่อดังเมื่อปีก่อนด้วย
ข่าวนี้ดังพอๆ กับข่าวนางงามแย่งมงกุฎเมื่อเกือบสามสิบปีก่อนเลยทีเดียว

หญิงสาวคลี่ยิ้มหวานหยุดแล้วขัดขึ้น “ไม่ใช่คะ ฉันเป็นญาติห่างๆ
ของยายนั่น หน้าตาเลย...อาจจะดูคล้ายๆ กันบ้าง แต่ถ้าคุณได้รู้จักมิถุนา
ตัวจริงแล้วก็จะรู้ว่ายายนั้นสวยกว่าฉันเยอะค่ะ”

“เอ่อ...แต่ว่าผม...”

“ไม่ต้องแต่แล้วคะ วางเอกสารไว้แล้วเชิญกลับไปได้เลยนะคะ ใกล้เคียงแล้วฉันจะออกไปหาอะไรกิน ไม่สะดวกคุยตอนนี้” วาฬกลางแย่งเอกสาร
ในซองสีน้ำตาลที่เขาถือมาด้วยโยนใส่ตะกร้าทวงหนี้ แล้วรูนหลังชายคนนั้น
ให้ออกไปจากสำนักงานอย่างไร

“เดี๋ยวครับเดี๋ยว คือผมไม่ได้มาทวงหนี้” เขารีบบอกก่อนจะถูก
อัญเชิญออกไปโดยไม่ได้พูดอะไรให้เสร็จ

หญิงสาวชะงัก หรือตามองอีกฝ่ายอย่างไม่ไว้ใจ

มุกใหม่ในการทวงหนี้หรือไรนะ ร้อยทั้งร้อยของคนที่เดินเข้ามาใน
สำนักงานนักสืบที่จะเจ้มีเจ้แห่งหนึ่ง ล้วนแต่เป็นเจ้านี่ของเธอไม่ทาง
ใดก็ทางหนึ่ง...

“ถ้าคุณไม่ได้มาทวงหนี้ ฉันช่วยบอกฉันทีสิคะว่าคุณมาทำอะไรที่

สำนักงานนักสืบซังกะบ๊วยนี่”

ธรรมาธิบดีแวนสายตาให้เข้าที่และส่งยิ้มผูกมิตร “ผมมีงานมาเสนอให้คุณมิถุนาพิจารณาดูครับ”

คำว่า ‘งาน’ เรียกความสนใจจากหญิงสาวได้ติดหมัด ร่วมหนึ่งปีมาแล้วที่ไม่มีลูกค้าเดินเข้ามาในสำนักงานนักสืบจักรวาลเพื่อเสนองานและเงินให้เธอ หลังจากที่ถูกค้ารายก่อนหน้าค้นพบว่า ลูกสาวคนเดียวของนักสืบจักรวาลผู้ลือชื่อ หาได้มีความสามารถในการสืบเรื่องราวต่างๆ อย่างผู้เป็นพ่อ

ไซ...เธอทำพังสามงานซ้อน และลูกค้าก็บอกกันไปแบบปากต่อปาก

ในขณะที่ลูกค้าเริ่มหดหาย เจ้าหนี้ยกกลับเดินเข้าเดินออกให้ควักจนเธออยากจะปิดสำนักงานหนีหนีก็หลายหน แต่ติดที่ยังเหลือสัญญาเช่าอีกร่วมปี และถ้าหนีไปโดยไม่จ่ายหรือยกเลิกสัญญาก่อนครบกำหนด จะต้องถูกปรับร้อยละของราคาเงินมัดจำที่จ่ายไป ดังนั้นนอกจากจะไม่ได้ค่ามัดจำหนึ่งแสนบาทคืนแล้ว ยังต้องใช้หนี้บ้านตะไท เพราะร้อยละของค่ามัดจำเป็นเงินถึงสิบล้านบาทถ้วนเลยทีเดียว

ให้ตาย เธอไม่เข้าใจเลยว่าพ่อหลับหลับตาเซ็นสัญญาเช่ามหาโหดแบบนี้เข้าไปได้อย่างไร ต่อให้เจ้าของตึกแถวจะเสนอราคาเช่าแสนร่ำใจเพียงเดือนละสองพันห้าร้อยบาทต่อตึกสองคู่นี้ก็เถอะ แต่สัญญาเช่ามันตั้งสิบปีเชียวนะ สิบบปี!

หญิงสาวกลกตาแข็ง แต่ที่แข็งยิ่งกว่าคือต่อให้เธออยากจะหนีหนีจริงก็ไม่มีทางเป็นไปได้ เพราะเงินในบัญชีของเธอติดลบนานกว่าหนึ่งปีแล้ว ตอนนี้หมุนบัตรเครดิตจนหัวหมุนไปหมด ถ้าไม่อาศัยอยู่บนชั้นสามของสำนักงานนักสืบแห่งนี้เธอก็ไม่มีที่ซุกหัวนอนที่ไหนอีกแล้ว ทั้งอะพาร์ตเมนต์สุดหรู รถมินิคูเปอร์เอสคันงาม ชื่อเสียง งาน เงิน ชีวิตที่ราวกับเดินอยู่บนพรมแดง โรยกลีบกุหลาบและถูกจ้องจับด้วยแสงสปอตไลท์ทุกอย่างก้าว ทุกอย่างล้วนแต่เป็นอดีตไปสิ้น ปัจจุบันเหลือเพียงนางสาวมิถุนา ผู้เต็มไปด้วยหนี้สินท่วมหัวกับสำนักงานนักสืบเฮงชวยเท่านั้น

เธอถอนใจอีกเฮือก ปิดความหดหู่ที่เกิดจากการหวนหาอดีตอัน

รุ่งโรจน์ของตัวเองออกไป แล้วขยับแว่นสายตาสายตาของเด็กให้เข้าที่เข้าทาง พร้อมปรับสีหน้าให้ดูเคร่งขรึมขึ้นเมื่อหันไปสบตาแขกผู้มาเยือนพร้อมข้อเสนอแรกในรอบครึ่งปี “เมื่อที่คุณบอกว่ามีงานมาเสนอให้มั๊ยคะ”

เขาขยับแว่นและยิ้มกว้าง “ใช่ครับ แต่ผมต้องการเสนองานนี้ให้คุณ มิถุนาเท่านั้น ถ้าไม่ได้คุยกับเธอด้วยตัวเอง ผมเกรงว่า...”

“งานเบเบ กระจุกๆ นางเอกขวัญใจประชาชนอย่างมิถุนาไม่สนใจหรอกนะคะ ถ้าจะเรียกใช้คนดังระดับนี้ต้องงานบิ๊กเบิ้มรายได้หกหลักขึ้นไปเท่านั้น” มิถุนามักจะสับสนระหว่าง ‘นางเอกดารารุ่ง’ กับ ‘นางเอกขวัญใจประชาชน’ อยู่เสมอ เธอยกย่องให้ตัวเองอยู่ในหมวดหลัง

เขายิ้มก่อนกระซิบ “คำตอบแทนของงานนี้เป็นเงินหนึ่งล้านบาทครับ” หญิงสาวหูฟังขึ้นมาจากที่ สีหน้าจริงจังและสวนกลับชิงช้า “ถ้าคุณจะพูดเรื่องเงินกับคนอย่างมิถุนาแล้วละก็...”

“เอ่อ...อย่าเข้าใจผิดนะครับ ผมไม่ได้ดูถูกหรือคิดจะใช้เงินฟาด...”

“คุณได้สิทธิ์นั้นเดี๋ยวนี้คะ” เธอโผล่ขึ้นก่อนที่เขาจะพูดจบเสียอีก

“เอ๊ะ เอ่อ...แต่เมื่อที่คุณบอกว่าคุณมิถุนาอยู่แคลิฟอร์เนีย...”

เธอยกมือขึ้นส่ายหน้าท่าป้างห้ามญาติ ชี้แจงด้วยสัมผัสเสียงเป็นการเป็นงาน “คุณก็รู้นี่คะว่ามีถุนาเป็นนางเอกดั่งระดับไหน ไม่ใช่ว่าเธอจะยอมคุยกับใครสัมผัสสัมผัสห่าจะคะ นั่นเป็นเพียงข้ออ้างที่ใช้ปฏิเสธคนไม่น่าไว้ใจนะคะ แต่ฉันเห็นแล้วว่าคุณดูมีความน่าเชื่อถือในระดับที่พอรับได้ มิถุนาคงพอจะสละเวลาอันน้อยนิดของเธอมาคุยกับคุณได้สักสิบยี่สิบนาที เรื่องนี้ฉันพอจะจัดการให้ได้คะ”

ธรรกรลั่นยิ้ม ดูออกว่ากำลังโดนอดีตนักแสดงสาวเล่นละครตบตาอยู่ แต่ไม่นึกติดใจอะไร งานที่จะให้เธอทำต้องอาศัยความสามารถด้านการแสดงของมิถุนาอยู่แล้วจึงพยักหน้าเออออ “อย่างนี้เเอง ถ้าอย่างนั้นผมควรจะนั่งรอ...”

หญิงสาวสไลด์ตัวกลับไปถือซองเอกสารที่วางระเกะระกะอยู่บนโซฟา ต้อนรับลูกค้าให้ตกลงไปบนพื้น แล้วใช้สันเท้าเหยยพวกมันเข้าไปใต้โซฟา ตบที่นั่งแรงๆ เพื่อปิดฝุ่นซึ่งไม่ได้ถูกกำจัดมานานกว่าหนึ่งสัปดาห์แล้ว ก่อนจะ

หันไปเชื่อเชิญลูกค้าด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน

“เชิญนั่งตรงนี้ได้เลยคะ ไม่เกินห้านาที่ว่าคุณจะได้พบนางเอกขวัญใจประชาชนที่น้อยคนจะหาตัวเธอพบในเวลานี้ คุณโชคดีมากนะคะ เดี่ยวเดี๋ยวเท่านั้นแหละคะ รอแป็บ”

เธอขยิบตาให้หนุ่มใหญ่ที่หนึ่ง ก่อนจะแหวกหายขึ้นไปชั้นบนของสำนักงานแล้วจำพรอดไปที่ชั้นสาม เปิดประตูเข้าห้องนอนได้ก็สลัดคราบสาวชกมกทิ้งไป และเปลี่ยนมาเป็นสาวสวยในเวลาเพียงไม่กี่นาที

สาวสวยในเดรสสีดำเข้ารูปจากห้องเสื้อชื่อดังในปารีสยืนยิ้มกริ่มหน้ากระจกเงาบานใหญ่ สะบัดเส้นผมยาวสลวยสีดำเงางามระดับพีเรียมเตอร์ยาสระผมที่มียอดขายเป็นอันดับหนึ่งทั่วเอเชีย ขยิบตาให้ตัวเองอย่างน่ารัก ซึ่งเป็นท่าหากินของนางเอกสาวนาม มิถุณา สุวรรณรส

“มิถุณา คัมแบ็ก!”

1

เส้นทางสู่การหวนคืน

สิบนาทีก่อนที่เธอจะตื่นไปที่บ้านโคเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าของใครบางคนก้าวลงมา มิถุนายืนอยู่ตรงนั้น รวากับมีแสงสปอตไลท์จับต้องเธอสวยสง่า ราศีนางเอกจับสมกับที่เคยเป็นนางเอกดาวรุ่งพุ่งแรงแซงทุกกระแส ก่อนที่ข่าวฉาวจะจุดให้เธอตกต่ำลงเรื่อยๆ และกลายเป็นนางเอกที่ไม่มีใครต้องการ

เมื่อหนึ่งปีก่อน ชื่อเสียงของเธอฉายใญ่ยิ่งกว่าดาราคณเฑาะในหน้าประวัติศาสตร์ชาติไทย หากเป็นคนอื่นคงหนีอ้ายไปอยู่ต่างประเทศแล้ว แต่นี่คือมิถุนา ไซว่าเธอไม่อ้าย แต่เธอไปไหนไม่ได้ นั่นละประเด็น!

“สวัสดีค่ะ ได้ยินว่าคุณอยากคุยเรื่องงานกับมี” หญิงสาวทักทายด้วยรอยยิ้มสวยหวานตามแบบฉบับนางเอกลูกนางเอกที่สวมหัวโขนมาตลอดตั้งแต่แรกเข้าวงการตามคำแนะนำของผู้จัดการส่วนตัว

สโลแกนประจำตัวของมิถุนาคือสวย เจียบ เรียบร้อย ก่อนที่ภาพลักษณ์อันดีงามนั้นจะถูกฉีกทิ้งกระจุยกระจายด้วยข้อหาเมื่อที่สาม ทำให้เธอกลายเป็นนังแพศยาในชั่วข้ามคืน เอาเถอะ แม้ว่าชื่อเสียงของเธอจะป่นปี้ไม่มีชิ้นดีแล้ว แต่เธอก็ยังอยากรักษาจุดขายของตัวเองเอาไว้ นั่นอาจเป็นเหตุผลที่ผู้ชายคนนี้มาหาเธอและเสนองานให้ก็ได้

เขายื่นขันตามธรรมเนียมสากล ส่งยิ้มให้เธออย่างสุภาพแม้ภายในใจจะรู้สึกขุ่นอยู่มากกับการเปล่งโคมในเวลาแค่สิบนาทีก่อนของเธอ ต้องยอมรับ

ว่าหญิงสาวเป็นมืออาชีพตัวจริง

“สวัสดิ์ครับคุณมิถุณา ผมรู้สึกเป็นเกียรติมากที่คุณสละเวลาอันน้อยนิดมาคุยด้วย ก่อนอื่นขอแนะนำตัวอย่างเป็นทางการก่อนดีกว่า ธรรธรครับ ผมเป็นที่ปรึกษาด้านกฎหมายให้แก่โรงพยาบาลทศไนย ยินดีที่ได้พบคุณอีกครั้ง”

มิถุณาขมวดคิ้ว รู้สึกคุ้นชื่อโรงพยาบาลอยู่บ้าง ผู้ชายคนนี้ก็ด้วย ลักพักเธอก็ निकออกว่าเคยเป็นฟรีเซนเตอร์โพรมิตโรงพยาบาลโรคสมองแห่งหนึ่ง คงใช่ที่นี้ละ

หญิงสาวคลี่ยิ้มหวานพลงก้าวลงมาจากจุดกึ่งกลางของบันได “คะ ยินดีมากเช่นกัน แต่เอ...ต้องขอโทษจริงๆ นะคะ งานมียุ่งมาก เจอคนเยอะแยะไปหมดเลย อาจจะมีใครไปบ้าง หวังว่าคุณธรรธรคงไม่ถือสา เอาละคะ เราอย่าอ้อมค้อมกันเลย เวลาของมีเป็นเงินเป็นทอง พูดเรื่องงานที่คุณอยากนำเสนอดีกว่า”

ว่าแล้วหญิงสาวก็เดินไปจับจองโซฟาอีกตัว แต่ก่อนจะได้หย่อนก้นลงนั่งก็มองเห็นก่อนกระดาษที่ถูกขยำทิ้งอย่างไม่ใยดี สันนิษฐานได้ว่าในอดีตมันเคยเป็นจดหมายทวงหนี้ฉบับหนึ่งซึ่งตอนนี้ไม่ค่อยสำคัญอะไรนัก เพราะเธอกำลังจะมีรายได้ก้อนโตมาจัดการกับพวกมันแล้ว

มิถุณาใช้ปลายนิ้วดีดก่อนกระดาษให้กลิ้งตกลงไปบนพื้น ก่อนจะเขี่ยต่อด้วยสันรองเท้าให้มันกลิ้งไปอยู่ใต้โซฟา เมื่อกำจัดสิ่งรบกวนสายตาให้พ้นทางแล้วก็นั่งวางท่าสวย กระตุ้นให้เขาเข้าเรื่องก่อนจะมีเจ้าหน้าที่รายใหม่ผลัดประตูสำนักงานเข้ามาอีก

“งานที่คุณธรรธรต้องการให้มีทำคืออะไรคะ ฟรีเซนเตอร์ อีเวนต์ หรือว่า...” เธอละไว้ให้เขาเติมคำในช่องว่าง

อีกฝ่ายเปิดกระเป๋ากเอกสาร ดึงซองสีน้ำตาลออกมาวางบนโต๊ะ ก่อนจะเริ่มด้วยน้ำเสียงราบเรียบเป็นทางการ “นี่คืองานที่เจ้านายผมต้องการว่าจ้างให้คุณมิถุณาทำครับ”

หญิงสาวพยักหน้าพร้อมรอยยิ้มพึงพอใจ คิดว่านี่อาจจะเป็นข้อเสนอในการให้เธอกลับไปเป็นฟรีเซนเตอร์โพรมิตโรงพยาบาลอีกครั้ง แต่พอเปิด

ดูข้างในกลับพบเพียงรูปถ่ายของผู้ชายคนหนึ่งกับกระดาษสี่แผ่นเดียวเท่านั้น ไล่สายตาดูคร่าวๆ แล้วไม่ใช่หนังสือสัญญาอะไรทั้งสิ้น

“นี่มันอะไรกันคะ พระเอกโฆษณาที่จะให้มาร่วมงานด้วย?”

จะว่าไปผู้ชายในรูปก็จัดเป็นหนุ่มหน้าตาดีคนหนึ่ง ถึงไม่ใช่นักแสดงที่มีชื่อเสียง แต่ก็ถือว่าเลือกได้ไม่เลว

ธรรายิ้มขมพลงสายหน้า “ไม่ใช่ครับ”

“อ้าว งั้นเขาเป็นใครล่ะคะ ทำไมคุณถึงเอารูปผู้ชายคนนี้มาให้มีดู”

“เขาเป็นศิษย์แพทย์โรคสมองฝีมือดีที่สุดที่เราเคยมีครับ”

เธอพยักหน้ารับรู้ไปตามน้ำ “คะ แต่ดูเขายังไม่แก่เลยนะคะ มีหมาย ถึง...ไม่ได้ดูถูกว่าเขายังเด็กแล้วไม่น่าจะเก่งอะไรมากนะคะ”

เขามองหน้าเธอนิด หญิงสาวยิ้มหวานและยกไหล่

“โอเค แล้วไงต่อคะ”

“เจ้านายผมต้องการให้คุณมีภูษาช่วยเกลี้ยกล่อมคุณหมอมให้กลับมาทำงานที่โรงพยาบาลของเราครับ”

คิ้วเรียวยาวเล็กสูง บอกตรงๆ ว่างมากถึงมากที่สุด “เกลี้ยกล่อมเนียนะคะ”

ธรรพยักหน้า “ใช่ครับ ทางเราเห็นว่าคุณมีภูษามีความสามารถด้านการแสดง”

เธอเห็นด้วยในข้อนี้ “แน่นอนคะ แล้ว?”

“ผมว่าคุณมีภูษาต้องใช้ความสามารถที่มีอยู่ให้เป็นประโยชน์ได้นอกจากฝีมือการแสดงแล้ว คุณยังมีวาทศิลป์ที่ยอดเยี่ยม ทุกครั้งที่ตอบสัมภาษณ์คุณวางตัวได้ดีมาก ถึงแม้ว่าครั้งสุดท้าย...” เขายิ้มอย่างสุภาพ ละไว้ในฐานที่เข้าใจ

ใช่ ครั้งสุดท้ายที่ตอบสัมภาษณ์นักข่าว เธอฉีกภาพลักษณ์นางเอกของตัวเองจนไม่มีชิ้นดี เอาเถอะ นั่นเป็นอดีตไปแล้วนี่ เราทุกคนสามารถลุกขึ้นและเริ่มใหม่ได้

“คุณพุดถูก มีไม่ได้เป็นแค่นางเอกฝีมือดีเท่านั้น แต่ยังสามารถอีกหลายด้านที่รอการค้นพบ คุณมาถูกที่แล้วคะ” หญิงสาวคลี่ยิ้มหวาน

แสดงความกระตือรือร้นในการทำงานให้เขาเห็น ค่าจ้างหนึ่งล้านบาทต้อง
เป็นของเธอ ไม่ว่างานนั้นจะโหดหินแค่ไหนก็ตาม

“ผมดีใจที่ได้ยินแบบนี้ครับ”

“แน่นอนค่ะ แล้วคุณต้องการให้ผมทำยังไงเพื่อโน้มน้าวหรือเกลี้ยกล่อม
คุณหมอให้กลับมาทำงานกับพวกคุณคะ”

เขายิ้มและแบมือ “ทำยังไงก็ได้ ไม่จำกัดวิธีการครับ”

มิถุนาเลิกคิ้ว กะพริบตาหงง “มีว่ามีไม่ค่อยเข้าใจลักษณะงานสัก
เท่าไหร่นะคะ”

“คืออย่างนี้นะครับ ผมลำบากใจที่ต้องบอกความจริงกับคนภายนอก
แต่ถ้าไม่บอกอะไรคุณมิถุนาเลย คุณก็คงรู้สึกแปลกๆ กับงานนี้ ผมจึงตัดสินใจ
จะบอกคุณ คุณเขมิกา...เจ้าของโรงพยาบาลทัตไนย เธอป่วยด้วยโรคนี้เอง
ในสมองครับ เธอจำเป็นต้องได้รับการผ่าตัดภายในหกเดือนนี้ ถ้าช้ากว่านั้น
ผลการผ่าตัดอาจทำให้เธอเป็นเจ้าหญิงนิทรา หรือแย่กว่านั้น”

หญิงสาวอ้าปากค้าง ก่อนจะนึกได้นั่นทำให้ภาพลักษณ์ของเธอดู
ไม่ดีจึงรีบหุบปาก ทำหน้าเศร้า แสดงความเห็นอกเห็นใจแต่ยังไม่วางสงสัย
“เป็นเรื่องที่คาดไม่ถึงจริงๆ ค่ะ มีเสียใจด้วยนะค่ะ แต่...แน่ใจหรือคะว่าทั้ง
ประเทศไทยไม่มีศัลยแพทย์โรคสมองที่เก่งกว่าเขาแล้ว คือ...จำเป็นมากแต่
ไหนคะที่ต้องเป็นหมอคนนี้ บางที่คุณเขมิกาน่าจะไปรักษาตัวที่ต่างประเทศ
ถ้าไม่ไว้ใจหมอในเมืองไทย”

ธรรมาชัยบ้วนอย่างอึดอัด ก่อนจะชี้แจงต่อไปว่า “มันเป็นเรื่องของ
ความรู้สึกครับ เจ้านายผมไม่วางใจหมอคนไหนมากพอจะยอมให้กรีดสมอง
ง่ายๆ นอกจากนายแพทย์เขมินทร์ อดีตศัลยแพทย์โรคสมองมือหนึ่งของเรา
นอกจากนั้นแล้วคุณเขมิกายังต้องการให้เขากลับมาทำงานที่โรงพยาบาล
ด้วย นี่เป็นจุดเริ่มต้นที่ดี โรงพยาบาลของเราต้องการแพทย์ฝีมือดีอย่างเขา”

ที่ปรึกษาด้านกฎหมายมองสีหน้าที่แสดงการรับรู้แต่ไม่ค่อยเห็นด้วย
ของอดีตนางเอกสาวแล้วก็คิดว่าเหตุผลร้อยแปดประการที่เขายกมาอ้างอาจ
ไม่ได้ผลเท่าวิธีที่เขากำลังจะทำต่อไปนี้ หนุมใหญ่เปิดกระเป๋าเอกสารอีกครั้ง
หยิบเช็คมูลค่าหนึ่งล้านบาทมาวางตรงหน้ามิถุนา

“เช็คใบนี้จะเป็นของคุณมิถุนาทันทีที่ตกลงรับงานนี้ครับ”

เธอหลุบตามองตัวเลขบนเช็ค ก่อนจะตาโตไปกับเลขศูนย์หกตัวหลัง เลขหนึ่ง นั้นมันเท่ากับค่าจ้างทั้งหมดที่เขาบอกไว้แต่แรกนี่!

“จ่ายเงินล่วงหน้าเต็มจำนวนเลยเหอะคะ” หญิงสาวพยายามระงับความตื่นเต้นในสีหน้า แต่เธอรู้ว่าคราวนี้มีมือการแสดงไม่เป็นธรรมชาติเอาเสียเลย

เขามยิ้ม “ทันทีที่คุณตกลงครับ”

“คุณไม่กลัวว่าจะขีดเงินหนีแล้วไม่รับผิดชอบงานเหอะคะ” เธอถามอย่างระแวงในความง่ายของการได้รับค่าจ้างเต็มจำนวนตั้งแต่ยังไม่เริ่มงาน ทว่าดวงตาคลับไม่ละไปจากเช็คใบนั้นสักวินาที

“ถ้าคุณมีตกลงรับงาน เราจะเซ็นสัญญาไว้เป็นหลักฐานว่าคุณได้รับเงินค่าจ้างแล้ว เท่านั้นเราถี่ใจกันได้แล้วไม่ใช่เหอะครับ” ธรรมชาติเรียกชื่อเล่นของเธอเพื่อสร้างความมั่นใจเอง เขาเปิดกระเป๋าอีกครั้ง ดึงสัญญาออกมาวางบนโต๊ะและชี้ว่าหญิงสาวต้องเซ็นตรงไหน

“แค่คลิกเดียวเท่านั้น ทุกอย่างจะเรียบร้อย”

มิถุนากลืนน้ำลายลงคออีกหนึ่ง คำตอบแทนก้อนโตที่อยู่ใกล้แค่เอื้อม ทำลายความเคลือบแคลงใจในเรื่องงานไปจนสิ้น จำนวนเลขศูนย์ทำให้เธอตาลายและมันก็ลดประสิทธิภาพการทำงานของสมองซีกซ้ายลงอย่างน่าวิตก หัวพริบตาเดียวปากกาที่ลอยมาอยู่ในมือของหญิงสาว รวดเร็วจนธรรมชาติมองไม่ทัน แล้วเธอก็เซ็นชื่อลงในเอกสารกรรับเงินทั้งสองฉบับ ตรงชื่อพยานมีลายเซ็นกำกับไว้เรียบร้อยแล้ว ซึ่งหญิงสาวก็ไม่ได้ใส่ใจนัก

“เรียบร้อยคะ” เธอยิ้มหวานให้เขา มองเช็คด้วยดวงตาเป็นประกาย หมุ่มมใหญ่มยิ้ม ก่อนจะเลื่อนเช็คไปให้เธอ และเก็บสัญญาอีกฉบับใส่กระเป๋าเอกสารให้เรียบร้อย ฉบับที่เหลือให้มิถุนาเก็บเอาไว้

“ยินดีที่ได้คุณมาร่วมงานนะครับ ที่อยู่ของคุณหมอเขมินทร์อยู่ในซองเอกสารเดียวกับรูปถ่ายของเขา เริ่มงานได้ทันทีที่คุณพร้อม และอย่าลืมว่าคุณมีเวลาไม่เกินหกเดือน ผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับข่าวดีจากคุณในเร็ววัน”

หญิงสาวไม่ได้ใส่ใจสิ่งที่เขาพูดนัก เธอกำลังพยายามบังคับมือที่ถือเช็ดไม่ให้ออกอาการระคายเคืองตาเกินงาม และยังคงกลั้นน้ำตาไว้สุดฤทธิ์ด้วยความปลาบปลืม ตอนนี้รู้สึกคันมือยิบๆ อยากใช้เงินจนตัวลั่น หนึ่งปีมาแล้วที่รายได้ไม่ตกถึงท้อง อย่างว่าแต่หนึ่งล้านเลย ต่อให้ค่าจ้างคราวนี้แค่หนึ่งแสนเธอก็ไม่ปฏิเสธเด็ดขาด

“ผมไปนะครับ” ธรรมชาติลุกขึ้นพร้อมกระเป๋าเอกสารของเขา

มิถุนาตั้งสติกลับมา เดินออกไปส่งที่ปรึกษาหนุ่มใหญ่หน้าสำนักงาน แต่ก่อนที่เขาจะก้าวขึ้นรถ ป้ายที่เอียงกระเท่เร่อยู่แต่แรกก็ร่วงเฉียดศีรษะธรรมชาติไปแค่เส้นยาแดงผ่าแปด เขาระโดดหนีอย่างว่องไวด้วยสัญชาตญาณการเอาตัวรอด ขณะที่หญิงสาวถอนใจอย่างโล่งอกที่ป้ายนั้นไม่ได้หล่นโครมลงบนหัวของลูกค้ารายเดียวของเธอในรอบหนึ่งปี

“คุณไม่เป็นไรนะคะ” เธอพยายามยิ้มหวานแม้มันจะดูเจื่อนไปสักหน่อยก็ตาม

เขาหยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาซับเหงื่อที่ริมขมับ ก่อนจะหันไปมองป้ายสำนักงานสลักับผู้เป็นเจ้าของและแนะนำว่า “คุณควรเปลี่ยนป้ายอันใหม่ได้แล้วนะครับ”

เธอหัวเราะกลบเกลื่อน “มีกำลังคิดจะเปลี่ยนป้ายอยู่พอดี เหมือนมันจะรู้ตัวนะคะว่าถึงเวลาปลดระวาง”

ธรรมชาติเลิกคิ้ว ผินยิ้มที่หนึ่งแล้วรีบขึ้นรถขับออกไปอย่างรวดเร็ว

หญิงสาวยืนโบกมือลา กระทั่งท้ายรถคันนั้นลับสายตาไป เธอมองป้ายสำนักงานเก่าๆ ของพ่อด้วยความหดหู แต่พอเห็นเช็ดหนึ่งล้านบาทในมือก็ยิ้มออก รีบเก็บป้ายวิ่งเข้าไปในสำนักงาน ปิดประตู กดล็อก ปิดม่าน ทำเหมือนไม่มีคนอยู่ หยิบเช็ดมาแนบแก้มอย่างกระตือกระต้า

“เงินจ๋า...สัญญาเลยนะว่าฉันจะใช้เธออย่างมีสติ!”

สามวันถัดมา มิถุนานั่งแท็กซี่กลับบ้านอยู่ที่ชุดรับแขกภายในสำนักงานนักสืบของพ่อ มองดูเสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้า รวมถึงเครื่องประดับสุดซิกที่กว้านซื้อมาอย่างกับจะเอาไปถมที่ด้วยสายตาเอือมๆ เธอไม่ได้เอือม

ของพวกนี้ แต่ระอาตัวเองที่เอาเงินค่าจ้างล่วงหน้าไปใช้อย่างไร้สติ

‘ของพวกนี้ไร้ประโยชน์’ จิตสำนึกส่วนดีของเธอเตือน และเธอรู้อย่างมัน
ใช่

หญิงสาวโทษอารมณ์เก็บกดของผู้หญิง เธอไม่ได้ชอบปิงมาเป็นปี
ไม่ได้แต่งตัวดี ๆ กินอาหารร่อย ๆ มานานจนเกือบจะลืมไปแล้วว่ารสชาติ
หอมหวานของฮันนี่โทสต์นั้นเป็นอย่างไร

‘ไม่ใช่ข้อแก้ตัวที่ดี’ จิตสำนึกส่วนดีร้องเตือนอีกครั้ง เธอถอนใจเฮือก
ใหญ่ ครว้าแก้วกาแฟมาจิบ แต่ก็พบว่าภายในแก้วว่างเปล่า

“โอเค ถึงเวลาจัดการกับหนี้แล้วสินะ”

มิถุนาวางแก้วลงบนโต๊ะ หันไปคว้าตะกร้าใส่จดหมายทวงหนี้ขึ้นมา
ดูทีละฉบับ ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าโทรศัพท์ที่บัตรเครดิตไม่สามารถจ่ายได้อีก เพราะ
รูดเต็มวงเงินแล้วทุกใบถูกแยกไว้กองหนึ่ง หนี้บัตรเครดิตและบัตรเครดิตเงินสด
อีกกอง ส่วนที่เหลือเป็นหนี้ค้างจ่ายจากการใช้ชีวิตอย่างคนเมืองและอย่าง
ดารา (ที่ถูกทวงซ้ำแล้วซ้ำเล่า) อาทิ ค่าสมาชิกฟิตเนสรายปี ค่าชุดจากห้อง
เสื้อชื่อดังที่สวมออกงานต่างๆ ไหนจะยังกระเป๋ารองเท้า นาฬิกา จิปาถะ
มากมายที่ผู้จัดการส่วนตัวไม่ยอมชำระให้ และทิ้งภาระให้เธอแบกหลังตกอับ
หญิงสาวถอนใจยาวอีกเฮือกและครว้าแก้วกาแฟมาจิบ

“โอเค ฉันต้องการกาแฟอื่นมากกระตุ้นสมองอีกหน่อย”

มิถุนาต้องเรียงลำดับความจำเป็นในการใช้หนี้จากมากไปหาน้อยและ
สะสางไปที่ละจุด จนค่าวันนั้นเธอก็พบว่าเงินค่าจ้างล่วงหน้าที่ได้มาร้อยหรือ
ลงไปจนเหลือติดกระเป๋าคู่สองพัน แต่ปัญหายังไม่จบ เหลือบัตรเครดิตอีก
หนึ่งใบที่เธอต้องชำระ วงเงินที่ใช้ไปรวมดอกเบี้ยค้างชำระทั้งหมดคือสาม
หมื่นเศษๆ

หญิงสาวนั่งมองเสื้อผ้าขาวของที่กว้านซื้อมาเพื่อถนอมหลุมฝังศพของ
ตัวเองตาละห้อย ไม่แน่ใจว่าใช้เงินไปทั้งหมดเท่าไรกับของสิ้นเปลืองพวกนี้

‘เธอต้องกำจัดพวกมันและเอาเงินคืนมา’ เสียงกระซิบจากจิตใต้สำนึก
บอก

มิถุนาส่ายศีรษะดิก ทำใจไม่ได้ แต่หนึ่งคืนผ่านไปเธอก็รู้ว่าต้องทำ

อย่างไรถึงจะได้เก็บข้าวของสุครึ้งสุดหวงเหล่านั้นไว้ เธอต้องทำงานให้สำเร็จ
ลุล่วง จากนั้นงานขึ้นต่อไปก็จะต้องมีเข้ามาอีก

แน่นอน ชีวิตเธอยังไม่จบแค่นี้ ดวงเรื่องงานกำลังมาแล้วจะซ้ำอายุ!

เส้นทางสู่จุดมุ่งหมายของใครบางคนอาจโรยด้วยกลีบกุหลาบ
หรืออาจจะเต็มไปด้วยอุปสรรคและขวากหนามขวางกั้น แต่เส้นทางของ
มิถุนาก็มีแต่ความขรุขระและโคลนตม หญิงสาวกำลังนั่งหิวส่วนหัวคลอน
อยู่บนรถสองแถวพร้อมกระเป๋าเดินทางหนึ่งใบโตๆ และได้น้ำโคลนที่กระเซ็น
จากหลุมบ่อตอนรถแล่นผ่านเป็นของแถมตามเสื้อผ้า

เดิมที่เธอคิดว่าการเกลี้ยกล่อมไม่น่าจะใช้เวลาเกินสามวัน แคแต่งตัว
สวยๆ ส่งยิ้มหวานๆ และพูดถึงแต่ข้อดีของการกลับไปเป็นหมอที่โรงพยาบาล
ทัตไฉน ยื่นข้อเสนอสุดเร้าใจเพื่อซื้อตัวเธอกลับมา เพียงเท่านั้นนายแพทย์
เขมินทร์ก็คงเอนเอียงและนำสิ่งที่เธอพูดกลับไปทบทวน หรือหากมันไม่ง่าย
อย่างนั้น เธอก็จะพูดเรื่องอาการป่วยของเขมินทร์ที่จำเป็นต้องได้รับการผ่าตัด
ภายในหกเดือนนี้ เขาเป็นหมอย่อมต้องมีจิตเมตตาต่อเพื่อนมนุษย์ที่เจ็บป่วย
บ้างไม่มากก็น้อย มันต้องสำเร็จสักวิธี โดยเฉพาะเมื่อคนที่ไปคุยกับเขาเป็น
เธอ (อดีต) นางเอกสาวสวยเจ้าบทบาท

แต่มิถุนาก็ค้นพบความจริงว่างานง่ายๆ รายได้งามๆ นั้นไม่มีอยู่จริง
เธอดูข้อมูลของนายแพทย์เขมินทร์ตามที่ธรรารั้ให้มา ชายหนุ่มไม่ได้อยู่ใน
กรุงเทพฯ แต่เขาอยู่ที่สระบุรี ที่ที่เขาอยู่ดูเหมือนจะเป็นรีสอร์ทและฟาร์มเลี้ยง
ม้า

ระหว่างการเดินทางที่แสนขรุขระรถก็เบรคเอี้ยจนมิถุนาหัวทิ่มเกือบ
ตกจากที่นั่ง ผู้โดยสารซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวบ้านและพนักงานของรีสอร์ทเริ่ม
ทยอยลงจากรถ เดินไปจ่ายเงินกับคนขับด้านหน้า แต่ยังมีหญิงวัยกลางคน
อีกสองคนเมียงๆ มองๆ หญิงสาวด้วยความไม่แน่ใจ

วันนี้มิถุนาแต่งตัวเรียบร้อย เสื้อยืดสวมทับด้วยแจ็กเก็ตตัวยาวกับ
กางเกงยีน และรองเท้าผ้าใบกับหมวกทรงทริลบี แต่ถึงอย่างนั้น รัศมีของ
อดีตนางเอกสาวดาวรุ่งก็ยังเปล่งประกายสะดุดตา ด้วยใบหน้าสวยคมและ

ดวงตากลมโตทำให้เธอเป็นที่จดจำได้เสมอ คราวนี้ก็เช่นกัน

เธอทำเป็นมองไม่เห็นความข้องใจของเพื่อนร่วมทาง แต่ส่งยิ้มนำและล้างเอารูปถ่ายของนายแพทย์เขมินทร์ขึ้นมาแสดง “ขอโทษนะคะ ฉันมาตามหาผู้ชายในรูป พวกคุณเคยเห็นเขาบ้างรึเปล่าคะ”

หญิงคนแรกมองดูรูปแล้วขมวดคิ้ว “หน้าคุ้นๆ อยู่เหมือนกันนะ เธอว่าไง”

เพื่อนอีกคนชะโงกหน้ามองรูปถ่าย “ฉันก็ว่าคุ้น แต่...ไม่รู้จัก อาจจะไม่เคยเจอก็ได้”

“ลองคิดดูดีๆ สิคะ เขาชื่อคุณหมอเขมินทร์ค่ะ เขาอยู่ที่นั่นแหละ พวกคุณต้องเคยเจอเขาแน่ๆ เขาเป็นหมอผ่าตัดสมองที่เก่งมากๆ เลยนะคะ ต้องมีคนรู้จักเขาบ้างสิ”

“หมอเขมินทร์เหรอ ไม่เคยได้ยินชื่อหรือก แถวนี้ไม่มีหมอผ่าตัดสมองชื่อเขมินทร์ มีแต่หมอเขื่อนคนเดียว นั่นไง ที่อยู่บนหลังม้าทางโน้นนะ”

มีตุ๋นมองตามนิ้วมือของอีกฝ่ายไปจนเจอกับผู้ชายผิวคล้ำ เคราคีร์ม ร่างกายสูงใหญ่ที่นั่งอยู่บนหลังอาซาสีดำตัวหนึ่ง “หมอเขื่อน?”

“ใช่ หมอเขื่อนนะใจดีมากเลยนะหนู ชาวบ้านแถวนี้รักเขาทุกคน เวลา มีใครเจ็บป่วยไม่สบายก็ได้หมอนี้แหละช่วยรักษาให้ เขาไม่เคยคิดเงินเลยสักบาท ดึกๆ ตื่นๆ ใครมาตามก็ไปหมด ไม่เคยเกี่ยง เป็นคนดีมากจริงๆ ถ้าบ่มีลูกสาวจะยกให้เขาไม่คิดค่าสินสอดเลย”

ความนับถือและศรัทธาอันแรงกล้าที่หญิงคนนั้นมีต่อคุณหมอเขื่อน ทำให้มีตุ๋นได้แต่ยิ้มแหย เสียงคนขับรถบีบแตรรัวๆ จนเธอสะดุ้ง ผู้หญิงวัยกลางคนทั้งสองซึ่งเป็นแม่บ้านของรีสอร์ทติดติดตะวันรีบเดินไปจ่ายค่าโดยสารด้านหน้า หญิงสาวจึงยกกระเป๋าเดินทางลงจากรถและเดินแยกไปจ่ายเงิน เพราะนั่งรถนานจนเหนื่อยเกิน

เธอควักแบงก์พันใบสุดท้ายออกมา ได้ยินคนขับรถบ่นผู้โดยสารรายก่อนหน้า

“มัวทำอะไรกันอยู่ รีบๆ จ่ายเงินได้แล้ว คนจะรีบไป แล้วทำไมไม่จ่ายให้พอดีซะ แค่อธิบายต้องให้ยุ่งยากหาเงินทอน”

หญิงสาวยิ้มเจื่อน รีบเก็บเงินใส่กระเป๋าทางเกงอย่างไร แต่ไม่พ้น
สายตาคนขับรถ เธอหัวเราะกลบเกลื่อนพร้อมยิ้มมุกที่ไม่มีใครขำด้วยออกไป
“ไม่รับบัตรเครดิตใช้มั๊ยคะ”

เธอหุบยิ้มเมื่อเห็นสีหน้าบึ้งตึงของคนขับรถ แล้วล้วงหาเศษเหรียญ
ในกระเป๋าทางเกงยื่นส่งให้เขา ยังไม่ทันหันหลังด้วยซ้ำ คนขับรถสองแถวก็
พารถทยานออกไปพร้อมของที่ระลึกคือน้ำโคลนที่กระเซ็นใส่ชุดของเธอเป็น
ต่างดวง

“อ้าย!” มิถุนามองตามท้ายรถสองแถวด้วยแววตาแค้นเคืองพลาง
สาละวณบัตรรอยเปื้อนบนเสื้อผ้า

“คนอะไรไม่มีอารมณ์ขันเอาซะเลย ฐานะ ที่บ้านขาดความอบอุ่นใช้มั๊ยละ
โอเค คราวนี้ฉันจะยกโทษให้ก็ได้” ได้บ่นออกไปแล้วก็รู้สึกดีขึ้นมาเล็ก
น้อย

แม่บ้านสองคนยังคงมองเธอด้วยความสนใจ ก่อนที่หนึ่งในนั้นจะถาม
ตรงๆ

“หนูคือมิถุนา นางเอกที่เคยแย่งผัวชาวบ้านจนเป็นข่าวเมื่อปีที่แล้ว
ใช้มั๊ยเนี่ย”

คำว่า ‘แย่งผัวชาวบ้าน’ ยังทำให้มิถุนาสะดุ้งและสับสนได้ทุกครั้ง
เธอหันไปจ้องหน้าคนถามด้วยแววตาเอาเรื่อง อีกฝ่ายฉว ทยอยหลังไปสองก้าว
หญิงสาวจึงรู้สึกตัว หยุดสุดลมหายใจเข้าปอดลึก ก่อนจะคลี่ยิ้มหวานหยุด
แม้จะฝืนความรู้สึกมากเพียงใดก็ตาม

“ใช่แล้วค่ะ แต่ฉันไม่เคยแย่งสามีใคร ดีใจที่ยังจำกันได้นะคะ คุณคง
เป็นแฟนละครคนหนึ่งของฉันแน่เลย ไว้ก่อนกลับจะฝากฉายเซ็นไว้ให้
แต่ตอนนี้ฉันมีธุระต้องทำ ขอคุณสำหรับข้อมูล ไปนะค่ะ” เธอโบกมือลาแล้ว
เชิดหน้า ลากกระเป๋าไปที่คอกม้าโดยทิ้งความขุ่นเคืองไว้เบื้องหลัง

หญิงสาววางกระเป๋าแดงและหยิบรูปถ่ายของนายแพทย์เขมรินทร์ขึ้นมา
ดูอีกครั้ง ผู้ชายที่อยู่บนหลังม้าก้มลงพูดอะไรบางอย่างกับเจ้าอาชาดา
แต่เธอไม่ได้ใส่ใจฟัง

ป้อม เด็กที่ช่วยดูแลและทำความสะอาดคอกม้าหันมาเห็นมิถุนาเข้า

ก็ยิ้มกริ่ม นานทีจะมีสาวสวยสักคนมาเยือนถึงคอกม้า ส่วนใหญ่สาว ๆ ที่มา
เที่ยวพักผ่อนหรือเรียนขี่ม้าจะไปรอที่สนามฝึกเลย ไม่ได้เข้ามาทางด้านหลัง
รีสอร์ตแบบนี้ เขาสงสัยว่าเธอเป็นใครกันแน่

“สวัสดิ์สะพี่สาว มีอะไรให้ผมช่วยมั๊ย”

คนที่อยู่บนหลังม้าหันขวับ มิถุนาตกใจจึงหันไปมองตามต้นเสียง

“เอ่อ...จ๊ะ แน่نونว่ามี” เธอยิ้มหวานผูกมิตร

“พี่สาวมาเที่ยวหรือมาธุระสะ ถ้าเป็นนักท่องเที่ยว น่าจะเข้าทางด้าน
หน้ารีสอร์ต ไม่ใช่ทางนี้” ป้อมเดินมาเกาะรั้วคุยกับพี่สาวคนสวย หัวใจจะ
สร้างตำนานรักข้ามรุ่น หากเธอเป็นคนงานใหม่ก็ลืงลือกเลย

“เปล่าจ๊ะ พี่มาตามหาคน” หญิงสาวหันไปมองผู้ชายอีกคน ดวงตา
กลมโตจ้องเขาสลับกับมองรูปในมือซ้ำแล้วซ้ำเล่า เขากระโดดลงจากหลังม้า
ตัวสูงกว่าเด็กวัยรุ่นที่เข้ามาทักเธอและดูไม่น่าไว้ใจเลยสักนิด หนวดเคราครีมี
จนดูเหมือนโจรมากกว่า

“ตามหาคน หาใครสะ เมื่อผมรู้จัก”

มิถุนาส่งรูปถ่ายในมือให้เด็กหนุ่มดูใกล้ๆ “คนนี้จะ เขาชื่อคุณหมอ
เขมินทร์ น้องรู้จักบ้างรึเปล่า”

รูปถ่ายถูกดึงไปจากมือของป้อมโดยไว ทั้งเด็กหนุ่มและหญิงสาวต่าง
มองหวัชโหมยเป็นตาเดียว ชายหนุ่มหุบตาดูรูปถ่ายไปนั้น ก่อนจะเหลือบ
มองหญิงสาวด้วยสายตาเอือมๆ “อีกแล้วหรือเนี่ย”

“คุณหมายความว่ายังไง ที่บอกว่า ‘อีกแล้ว’ นะ” เธอมองเขาด้วย
แววตาสงสัยก็มีความหวัง เขาอาจจะรู้จักคนที่เธอตามหาก็ได้

“แถงนี้ไม่มีคุณหมอเขมินทร์อะไรนั่นหรอกสะพี่สาว ผมไม่เคยได้ยิน
ชื่อเลย แต่ถ้าถามหาหมอละก็...นี่เลย หมอเขื่อนของพวกเรา” ป้อมหันไป
ทางหมอเขื่อนด้วยสายตาที่ชื่นชมอย่างเปิดเผย

“ป้อมเอาสินิลกับหมอกฟ้าไปอาบน้ำที่ เดี่ยวนี้เลย” ชายหนุ่มสั่ง
เด็กหนุ่มด้วยสีหน้าจริงจัง

ป้อมยังอยากบอพี่สาวคนสวยต่อ แต่ไม่กล้าขัดคำสั่งหมอเขื่อนจึงจูง
ม้าสีขาวกับสีดำเดินไปอีกทาง

คล้ายหลังป้อมไปแล้วเขาก็ส่งรูปคืนให้หญิงสาว กอดอกถามด้วยท่าที่ไม่เป็นมิตร “ผมรู้ว่าใครส่งคุณมา มีอะไรจะพูดกับผมก่อนกลับรีไปเล่า”

มิถุนาเลิกคิ้ว “ฉันมาตามหานายแพทย์เชมินทร์ ทำไมต้องพูดอะไรกับคุณด้วยคะ หรือว่าคุณรู้จักเขา”

ชายหนุ่มถอนใจอย่างเบื่อหน่าย คิณรูปให้เธอพร้อมตอบ “ผมนี่แหละคนที่คุณกำลังตามหา พุดธระของคุณมา งานจะได้จบ แล้วรีบๆ กลับไปซะ”

หญิงสาวเบิกตาโต ก้มมองรูปถ่ายในมือกับคนที่อ้างว่าเป็นนายแพทย์เชมินทร์ด้วยความรู้สึกที่ง็งแข็งไม่ลง

ไม่ใช่มั้ง อดีตกับปัจจุบันต่างกันราวของแบรนต์เนมกับของก๊อบบี้เย็นๆ อย่างนี้ หมอนี่ไม่ใช่คุณหมอเชมินทร์ที่เธอกำลังตามหาอยู่แน่ๆ ไม่มีทาง!

2

นายหมอเถื่อนกับสัญญามหาโหด

“ว่าไงคุณ มีอะไรจะพูดมัย ถ้าไม่มี ผมจะได้กลับไปทำงาน”

เขมินทร์กระตุ่นเมื่ออีกฝ่ายเอาแต่จ้องหน้าเขาสลับกับมองรูปถ่ายซ้ำแล้วซ้ำอีก

หญิงสาวมองหน้าเขาอีกทีโดยพยายามไม่ก้มมองรูปถ่ายในมือเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่าง เห็นได้ชัดว่ารูปถ่ายไม่ได้พูดความจริงเสมอไป เธอเคยมีอดีตอันรุ่งโรจน์ เขาเองก็น่าจะเหมือนกัน เพราะฉะนั้นตอนนี้เธอกับเขาก็หัวอกเดียวกันแล้ว

มิถุนาตัดสินใจไม่ใช้แผน ‘โปรยเสน่ห์’ ทันทีที่ได้พบตัวจริงของเป้าหมาย เธอแอกติงไม่ออกแน่กับผู้ชายที่ห่างไกลสเปกตัวเองเป็นร้อยโยชน์พันโยชน์แบบนี้ ถ้าเขาหน้าตาหล่อเหลาเกลี้ยงเกลาเหมือนในรูปถ่ายก็ว่าไปอย่างขอเก็บแผนนี้เข้ากรุตลอดกาลก็แล้วกัน

“โอเคคะ ถ้าไม่ใช่การล้อเล่นและฉันคิดว่าคงไม่ใช่ คุณก็คือนายแพทย์เขมินทร์ ศัลยแพทย์โรคสมองที่ฉันกำลังตามหา งั้นคุณพอจะมีเวลาสักครึ่งชั่วโมงมั๊ยคะ ฉันคิดว่าเราน่าจะนั่งจิบกาแฟและคุยกันไปด้วย แบบนี้นะ...”

“ผมต้องทำงาน ไม่ว่างขนาดนั้นหรอก เอาจั้แล้วกัน คุณกลับไปบอกคนที่ส่งคุณมาว่าได้เจรจากับผมแล้ว แต่ผมไม่ตกลง แค่นั้นจบ คุณได้ทำงานของคุณ และผมไม่ต้องเสียเวลาด้วย ลาก่อน เดินทางกลับดีๆ นะ”

เขาเดินจากไปและโบกมือลาโดยไม่ได้หันกลับมามองหญิงสาวอีกเลย
“เฮ้ย! เตี่ยวก่อนสิคุณ คุณยังไม่ได้ฟังข้อเสนอของฉันเลยนะ”

ชายหนุ่มหันกลับมา พลังเดินถอยหลังและโบกมือลา บอกให้รู้ว่า
เขาไม่ต้องการจะคุยอะไรกับเธออีกแล้ว จากนั้นก็หันกลับไปในทิศทางเดิม

มิถุณาไม่มีทางเลือก นอกจากปีนข้ามรั้วเข้าไปในเขตโรงม้าพร้อม
กระเป๋าเดินทางราคาครึ่งแสนที่เธอไม่อาจตัดใจทิ้งไว้ตรงนี้ได้ โชคดีที่เธอสวม
รองเท้าผ้าใบและแต่งกายทะมัดทะแมงมากพอ แต่โชคร้ายที่เธอกลัวความ
สูง การปีนป่ายจึงไม่ใช่เรื่องที่หญิงสาวถนัดนัก กำลังจะโยนกระเป๋าข้ามรั้ว
ไปก่อน แต่นึกได้ว่ามันแพงเลยหอบขึ้นไปอย่างระมัดระวัง แต่นั่นก็ทำให้เธอ
เสียการทรงตัว ก่อนจะกรีดร้องลั่นและหล่นตู่บลงไปบนผืนหญ้าโดยมีกระเป๋า
ทับขาข้างหนึ่งเอาไว้

เขมินทร์หันกลับมาโดยอัตโนมัติ ภาพที่เห็นทำให้เขาตกใจ กลัวหญิงสาว
จะแขนขาหักเพราะกระเป๋าใบใหญ่ดูท่าจะหนักเอาเรื่อง ในขณะที่เธอ
ตัวเล็กนิดเดียว จึงต้องเดินกลับมาดูคนที่ยังนอนแผ่อยู่บนพื้นทั้งที่ไม่อยาก
จะสนใจนัก “เป็นอะไรไร้เปล่าคุณ”

มิถุณาเหลือบตาขึ้นมองชายหนุ่มที่ยืนค้ำหัวเธออยู่ รู้สึกมีศรีษะเล็ก
น้อย ไม่สามารถจะลุกได้ทันที อีกทั้งผู้ชายคนนี้ก็เปิ่นหมอบ คงไม่มีวิธีใดที่จะ
รั้งเขาไว้ได้ดีกว่าอาการบาดเจ็บของเธอ เป็นครั้งแรกที่หญิงสาวเข้าใจถึง
เหตุผลที่ธรรารเลือกเธอมาทำหน้าที่นี้ เธอต้องฟังฝีมือการแสดงของตัวเอง
ซะแล้ว

หญิงสาวนิ่วหน้า “มินหัวนิดหน่อยคะ เจ็บชาด้วย” มิถุณาต้องอาศัย
ช่วงเวลานี้เจรจา ก่อนที่ชายหนุ่มจะเดินหนีไปอีก “ฉันว่าที่คุณไม่ตกลง
เพราะคุณยังไม่ได้ฟังข้อเสนอของฉันมากกว่า เอาใจแล้วกันนะคะ คุณต้องการ
อะไรเพื่อแลกกับการกลับไปเป็นหมอที่โรงพยาบาลทัศไนย เงินเดือนขั้นต่ำ
รายได้พิเศษ หรือตำแหน่งสำคัญในโรงพยาบาล นี่เป็นโอกาสของคุณแล้ว
คุณจะเรียกร้องอะไรเท่าไรก็ว่ามาเลย”

เขมินทร์มองคนที่พูดแจ้วๆ อย่างเหลือเชื่อ และไม่คิดว่าคนที่กำลัง
บาดเจ็บจริงจะมีอารมณ์สนใจเรื่องอื่น มารยาหญิงสินะ...แต่ละคนที่ถูกส่ง

มาคงคิดแต่หน้าตาดีๆ ไม่มีสมอง เขาละเบื้อผู้หญิงแบบนี้จริงๆ ให้ตาย!

“ผมว่าคุณลูกขึ้นก่อนดีกว่านะ” ชายหนุ่มขัดแทรก พลางเหลือบตามองออกไปนอกครัว มือชุกอยู่ในกระเป๋ากางเกงยีนส์สีดำที่ผ่านการใช้งานมาอย่างสมบุกสมบัน ไม่มีที่ท่าว่าจะให้ความช่วยเหลือหญิงสาว นอกจากยืนดูเฉยๆ

มิถุนายกคีรีระขึ้นมองตาม มีคนงานสองสามคนกำลังมองมาทางนี้ด้วยความสนใจและซุบซิบกันด้วย เธอถอนสายตากลับมามองเขา “เห็นด้วยว่าน่าจะดีกว่า ถ้าฉันได้นั่งคุยธุระกับคุณ จั้น...ช่วยหน่อยได้ไหมคะ”

เธอใช้ศอกยันพื้นเอาไว้ พลางจ้องมองกระเป๋าทันที่ทับขาข้างหนึ่งของตัวเอง ชายหนุ่มยกไหล่ ก่อนจะช่วยยกกระเป๋ารขึ้นและตั้งไว้ข้างๆ เธอ

หญิงสาวใช้สองมือพยุงตัวเองให้อยู่ในท่านั่ง ตอนนี้เป็นนางเอกละคร เธอต้องแสดงบทข้อเท้าแพลงบ่อยๆ แต่มีเรื่องหนึ่งที่ข้อต่อของเธอเคลื่อนไหวได้น่าจะใช้แผนนี้ยื้อเวลา

“ข้อต่อฉันคงเคลื่อนไหว ขยับขาไม่ได้เลยคะ” เธอชี้ขึ้นไปที่เขาขาซึ่งเป็นข้างเดียวกับที่โดนกระเป๋าทัน

ชายหนุ่มเลิกคิ้ว คนที่บาดเจ็บเพราะข้อต่อเคลื่อนไหวไม่มีทางคุยจ้อได้แน่ “ผมคิดว่าพอจะช่วยได้” พร้อมคำพูดนั้นชายหนุ่มนั่งลงตรงปลายเท้าของหญิงสาว กดเข้าเธอไว้ด้วยมือข้างหนึ่ง ส่วนอีกมือออกแรงดึงที่ข้อเท้าเธอโดยไม่บอกล่วงหน้า

มิถุนาร้องเสียงหลง ได้ยินเสียงข้อต่อที่เขาถัน น้ำตาของเธอเล็ด ตอนแรกแค่การแสดง แต่ตอนนี้เริ่มเจ็บจริงและทิ้งความขุ่นเคืองไว้เป็นที่ระลึก

“หมอนี้แกล้งกันซัดๆ คิดว่าฉันโง่โง่ซุ่มยี้ ฉันเคยเข้าฉากแบบนี้และรู้ว่าข้อต่อเคลื่อนไหวต้องรักษาอย่างไร นายต้องพาฉันส่งโรงพยาบาล รับยาระงับปวดแล้วค่อยดึงข้อต่อให้เข้าที่ ไม่ใช่ถือวิสาสะดึงเองอย่างนี้ ไ้หมอนี่เถื่อน!”

“มองหน้าผมแบบนี้หมายความว่ายังไง ข้อต่อคุณยังไม่เข้าที่หรอกแยะจิง นี่ไม่ใช่งานถนัดของผมซะด้วย แต่จะลองดูก็ทำได้” เขาทำหน้าจริงจังแต่แววต่ายิ้มแย้ม คิดว่าคงสามารถไล่ผู้หญิงคนนี้กลับไปได้ภายในหนึ่งวัน

หญิงสาวรีบชักขาหนี รู้ดีว่าวินในนายหมอบ่าเถื่อนคนนี้ไม่ได้ จึงผิน

ยิ้มและกัดฟันพูด “ฉันนี่ว่าคุณจะพาฉันส่งโรงพยาบาลซะอีก แต่ก็ขอบคุณ
มากนะคะ ฉันรู้สึกดีขึ้นแล้ว แต่เห็นด้วยว่านี่ไม่ใช่งานที่คุณถนัด”

ชายหนุ่มกลั้วยิ้มขณะพยักหน้ารับ

มิถุนาเก็บหมวกที่ตกอยู่บนพื้นขึ้นมาบิดฝุ่นแล้วสวมกลับ ก่อนจะพูด
ต่อ “ก็อย่างที่ฉันบอกคุณไปแล้วนะคะ ตอนนี้อยู่คนเดียวได้เต็มที่
จากที่คุยกับคุณธรราร เจ้านายเขาต้องการตัวคุณกลับไปร่วมงานมาก ไม่ว่าคุณ
ต้องการอะไรเป็นข้อแลกเปลี่ยน ฉันเชื่อว่าคุณจะได้ตามที่ขอ เพราะฉะนั้น
คุณบอกสิ่งที่ต้องการกับฉัน ฉันจะบอกคุณธรรารให้เอง เป็นไงคะ ที่นี้คุณ
เริ่มจะมีเวลาว่างไปดื่มกาแฟกับฉันรึยัง”

เขมินทร์แค้นหัวเราะ ผู้หญิงแปลกหน้าคนหนึ่งกำลังพยายามเอาเงิน
พาดหัวเขา “น่าสนใจดีนี่ เคยมีผู้หญิงสองคนพยายามทำแบบคุณ แต่ที่ผ่าน
มาผมไม่เคยเจออะไรแบบนี้เลย”

หญิงสาวดีดนิ้วและยิ้มว่า อารมณ์ดีขึ้นมาเล็กน้อย “เห็นมั๊ย ฉันบอก
แล้วว่าคุณต้องสนใจ แต่เดี๋ยวนะ เมื่อกี้คุณบอกว่ามีผู้หญิงสองคนพยายามทำ
แบบฉันหรือ”

“ใช่ คนที่จ้างคุณเคยส่งคนอื่นมาก่อน”

เธอพยักหน้ารับรู้พร้อมรอยยิ้มภาคภูมิใจ “แปลว่าพวกนางไม่ฉลาด
พอที่จะยื่นข้อเสนอสุดเร้าใจแบบนี้ให้คุณ แะจิงเลยนะคะ ไม่งั้นคุณคงได้
กลับไปเป็นหมอที่กรุงเทพฯ นานแล้ว” หญิงสาวพูดราวกับว่าตัวเองมีบุญคุณ
กับเขาเสียมากมาย

ชายหนุ่มส่ายหน้าและมองเธอที่ๆ กิ่งระอา “ใช่ พวกเธอไม่ได้ยื่นข้อ
เสนอแบบนี้ให้ผม แต่ผมไม่สนใจทั้งข้อเสนอเก่าและใหม่ มันไม่ได้ผลหรอก
เอาละ ผมต้องทำงานแล้ว ถ้าคุณไม่เป็นอะไรก็กลับไปเถอะ คำตอบของผม
คือ ‘ไม่’ ชัดเจนแล้วนะ”

“ฮะ” เธออ้าปากค้าง ได้แต่มองแผ่นหลังของผู้ชายตัวสูงที่เดินจาก
ไปอย่างไม่ใยดีในข้อเสนอด้วยความงุนงง พอตั้งสติได้เขาก็เดินไปสมทบกับ
เด็กหนุ่มที่กำลังอาบน้ำให้ม้าสีขาวอยู่อีกด้านหนึ่งของโรงม้า เธอรีบลุกขึ้น
ปิดแข็งปิดขาที่เลอะดินกับเศษหญ้า รู้สึกเจ็บขาขวาเล็กน้อยเพราะโดน

กระเป๋านักๆ ทับ แถมยังถูกดึงเสียแรง แต่เธอยังไม่ยอมแพ้แค่นี้แน่ มิถุนา
ลากกระเป๋าดูเดินเขยงตามชายหนุ่มไปอย่างมุ่งมั่น!

เขมินทร์ตบแฉกคอสินีลเบาๆ เป็นการทักทาย วันนี้จะมีลูกค้า
คนสำคัญมาเรียนขี่ม้าในเวลาห้าโมงเย็น หมอกฟ้าคือม้าที่ถูกเลือก เพราะ
มันมีนิสัยเป็นมิตรกับคนและซึ่ง่าย ส่วนสินีลเป็นม้าของครูฝึก ซึ่งมีนิสัยหยิ่ง
ผยอง มีไม่กี่คนที่ขึ้นหลังของมันได้ หนึ่งในนั้นคือหมอเขื่อนของคนแถวนี้
และเขายังเป็นครูสอนขี่ม้าให้แกรีส์ออร์ทซิดตะวันตกมาเกือบปีแล้ว

“คุยเสร็จแล้วหรืออะ” บ่อมถามขณะที่ใส่สายยางฉีดน้ำอุ้งรากลงบน
ตัวของหมอกฟ้า

“อ้อ” เขาตอบสั้น ก่อนจะหันไปคว้าสายยางอีกเส้นมาฉีดล้างตัวสินีล

“แล้วพี่สาวคนสวยที่ชื่ออะไรอะหะหมอ ผมจะได้เรียกถูก” บ่อมยังอยาก
คุยเรื่องสาวสวยต่อ

“ไม่สำคัญหรอก เดียวก็กลับแล้ว”

เด็กหนุ่มมีสีหน้าผิดหวัง แต่พอเหลือบไปเห็นพี่สาวคนสวยกำลังมุ่ง
ตรงมาทางนี้ก็ยิ้มกว้าง “แต่ผมว่าหมอเดาผิดนะอะ”

ชายหนุ่มเลิกคิ้ว มองตามสายตาบ่อมก็เห็นว่าผู้หญิงที่ถูกส่งมาเพื่อ
พาตัวเขากลับกรุงเทพฯ ลากกระเป๋าดูเดินเขยงเขยงมาถึงตัวเขาพอดี

“เรายังคุยกันไม่จบนะอะ” มิถุนาว่าพลางสุดลมหายใจเข้าปอดลึก
เพราะต้องเดินแกมวิ่งตามเขามาที่นี้ทั้งที่ขาเจ็บ

“ผมว่าผมพูดชัดแล้วนะ แล้วตอนนี้ผมก็ยุ่งมาก” เขาหันไปอาบน้ำให้
สินีลต่อ บอกให้รู้ว่าไม่มีเวลาจะคุยกับเธอ

บ่อมอมยิ้ม นี่เป็นวิธีที่หมอเขื่อนใช้ไล่สาวๆ ที่มาเกาะเกาะเขาเวลา
ทำงาน แต่ก็ไม่ค่อยได้ผลนัก ตอนหลังชายหนุ่มจึงเริ่มไว้หนวดเครา ผมเฝ้า
ยุ่งเป็นรังนกเหมือนคนไม่รู้จักดูแลตัวเอง มันก็ช่วยได้บ้างเหมือนกัน ดูเหมือน
สาวๆ แถวนี้อาจชอบบลูคุดคุณหมอหน้าตาเก๋ลึ้งเกลามากกว่าครูฝึกหนวด
เครารุงรัง แต่จนถึงตอนนี้ก็ยังมีชาวบ้านที่ศรัทธาในตัวเขาและอยากจะยก
ลูกสาวให้เป็นเมียหมอฟรีๆ อีกหลายคน

หญิงสาวถอนใจเฮือกหนึ่ง ก่อนจะเริ่มใหม่ “โอเคค่ะ ฉันเห็นแล้วว่า คุณกำลังยุ่งแค่ไหน ฉันคุณก็ทำงานไป ฉันคุยตรงนี้ก็ได้อะ มาพูดเรื่องข้อเสนอต่อดีกว่า ฉันจะตรงไปตรงมาให้มากขึ้น ถ้าคุณยอมกลับไปทำงานที่โรงพยาบาลทักษิณ คุณต้องการอะไรแลกเปลี่ยนกับออกมาเลย ฉันจะจัดการให้ทุกอย่าง...ย้าว่าทุกอย่างนะค่ะ”

หวังว่าพอนายหมอบเถื่อนตกลง ทางนั้นคงยอมจ่ายให้เท่าที่เขาต้องการ หรือไม่ก็...ไว้ต่อรองกันทีหลังแล้วกัน

“ขอตอบเป็นครั้งสุดท้ายนะ ผมไม่ตกลง” เขมินทร์ว่าพลางเดินผ่านหน้าเจ้าสีนิลไปอยู่คนละด้านกับหญิงสาวและยกสายยางขึ้นสูงเวลาฉีดน้ำ อุณหภูมิกระเซ็นใส่คนที่พยายามตามติดเขาทุกฝีก้าว

มิถุนาร้องเบาๆ ก่อนจะหลบไปยืนอยู่หลังกันของเจ้าอาวาสี่ดำตัวใหญ่เพื่อไม่ให้เบียด เธอรู้ว่าเขาตั้งใจแกล้งและรู้กฎของการเจรจาด้วยว่าห้ามโวยวายตอบโต้ จึงได้แต่สูดลมหายใจลึก ระวังความไม่พอใจและเริ่มเอ่ยอีกครั้ง “สงสัยว่าฉันจะยังชัดเจนไม่พอ จ้ะ เองจ้ะนะค่ะ หนึ่งล้าน คุณตกลงไหม”

เขมิกากล้าจ้างเธอด้วยเงินหนึ่งล้านบาท ทำไมจะให้เขมินทร์ราคานี้ไม่ได้ นี่ยังถือว่าน้อยไปด้วยซ้ำสำหรับคุณหมอบ่าตัดดมองฝีมือดีที่จะสร้างชื่อเสียงให้โรงพยาบาลในอนาคต รวมถึงช่วยชีวิตเจ้าของโรงพยาบาลเอาไว้ด้วย แต่เธอจะไม่ให้ราคาพุ่งตั้งแต่เริ่มต่อรองหรอก

“ต้องพูดยังไงคุณถึงจะเข้าใจว่าผมปฏิเสธทุกข้อเสนอ” เขาย้อนถามพลางเหลือบตามองคนพูดไม่รู้เรื่องอย่างระอาใจ และเริ่มจะรำคาญ

เธอเลิกคิ้วด้วยมาดของนักแสดงมืออาชีพ ก่อนจะอมยิ้มพร้อมชูสองนิ้ว “สองล้าน”

ชายหนุ่มโคลงศีรษะ กลอกตาหน้ายๆ “คุณนี่พูดไม่รู้เรื่องจริงๆ ให้นตาย!”

หญิงสาวหรีตตาลง ดูเหมือนหมอบนี่จะโลกมากอยู่เหมือนกัน แต่ถ้าเขมิกาต้องการหมอบ่าตัดคนนี้เท่านั้น ค่าตัวเขาก็ไม่น่าจะต่ำกว่าสิบล้าน เช่นนั้นแล้ว...เธอชูสามนิ้ว “สามล้าน”

เขมินทร์ขมวดคิ้ว มองหญิงสาวด้วยสีหน้าไม่พอใจ ตัดสินใจว่าควร

เลิกสนใจเธอเสียที เหนื่อยเมื่อไรคงถอดใจกลับไปเอง

“สี่ล้านขาดตัว!”

มิถุนาตบกันสินิลที่หนึ่งเหมือนพิธีกรบนเวทีเคาะค้อนไม้เมื่อการประมูลราคายุติลงพร้อมผู้เสนอราคาสูงสุด แต่แล้วก็ต้องร้องกรี๊ด กระเด็นไปชนกระเป๋าดินทางทรายหลังล้มตึง เพราะเจ้าอาซาสีดำยกขาหลังขึ้นเตะอะไรก็ตามที่ทำให้มันตกใจ

เขมินทร์กับป้อมชะงักมือที่กำลังอาบน้ำให้ม้า แล้วชะเง้อมองว่าเกิดอะไรขึ้น

“ไอ้ม้าบ้ามัน...เตะฉัน!” หญิงสาวกั๊ดฟันบอกด้วยสีหน้าเหเยก

“โทษที ผมลืมเตือนว่าอย่าเข้าข้างหลังม้า มันจะตกใจแล้วก็...อย่าง ที่เห็น” เขายักไหล่ นัยน์ตาไม่ได้แสดงความเสียใจอย่างที่ปากพูด

เด็กหนุ่มละมือนอกจากงาน วิ่งเข้าไปดูคนเจ็บ “พี่สาวเป็นโร่มากมั้ยฮะ หมอเขื่อนช่วยมาดูคนเจ็บก่อนสิ อย่ามัวแต่ยั่วพี่สาวอยู่เลย”

มิถุนามองหน้านายหมอเถื่อนอย่างเจ็บใจ คำพูดของเด็กหนุ่มทำให้รู้ว่าเขาตั้งใจไม่เตือนเธอมากกว่า แต่เป็นเพราะรู้สึกเจ็บขามาก จะหุดหรือองอกก็ได้เลย ต้องละวางพิณลูกลงชั่วคราว ได้แต่กั๊ดริมฝีปากกลั่นเสียงครางยกมือขึ้นห้ามไม่ให้ป้อมเตะเขาเธอสู่มสี่สู่มห้า เพราะคราวนี้เจ็บของจริงไม่มีการแสดง

ชายหนุ่มวางสายยางลง เดินอ้อมเจ้าสินิลเข้ามาดูอาการหญิงสาวใกล้ๆ เขาไม่แน่ใจว่าเธอแกล้งทำหรือเจ็บจริง แต่สีหน้าเจ็บปวดและดวงตากกลมโตที่มีน้ำใสคลอหน่วยดูเหมือนจะไม่ใช่แฉน เขาจึงนั่งลงข้างๆ แล้วถามเสียงเครียด “เจ็บตรงไหน”

เธอขึ้นนิ้วไปที่ขาซ้าย นี่ไม่ใช่เวลามาห้วงคักดีศรี บัญชีแค้นไว้ค่อยคิดทีหลัง “ขาฉันคงจะหัก ช่วยพาฉันส่งโรงพยาบาลสิ”

เขามองขาของเธอ มันดูผิดรูปเล็กน้อยแต่ไม่น่าจะถึงขั้นหัก คงจะข้อต่อเคลื่อนมากกว่า “ยัดขาได้มั้ย”

หญิงสาวส่ายหน้ารัวๆ “ขยับไม่ได้เลย รีบพาฉันส่งโรงพยาบาลเถอะน่า ปวดจะตายอยู่แล้ว”

เขมินทร์ขมวดคิ้ว “จากนี้ไปโรงพยาบาลต้องนั่งรถอีกเป็นชั่วโมง แถมทางก็ไม่ค่อยดีด้วย เขากำลังปรับปรุงถนน ยิ่งตอนนี้หน้าฝน หลุมบ่อเต็มไปหมด คุณคงเห็นแล้วตอนนั่งสองแถวเข้ามานี่”

“คุณต้องไม่ใช่หมอจริงๆ แน่ มีหมอมที่โหนบ้ำงซู่คนเจ็บแบบนี้” เธอจ้องหน้าเขาอย่างขุ่นเคือง นึกถึงตอนที่นั่งรถสองแถวขึ้นมา ขนาดร่างกายปกติดียังหัวสั่นหัวโคลน ระบมกันไปหมด ขึ้นต้องนั่งรถออกไปในสภาพขาเจ็บแบบนี้ มีหวังทนพิษบาดแผลไม่ไหว ขาดใจตายก่อนถึงโรงพยาบาลแน่

เขาเห็นสีหน้าแสดงความพรั่นพรึงของเธอจึงบอกว่า “ที่จริงผมก็ช่วยได้นะ ไม่ต้องไปถึงโรงพยาบาลหรอก”

“ให้หมอมที่เอนช่วยเถอะฮะ แม่ผมเคยล้มแล้วงอขาไม่ได้เหมือนพี่สาวก็ได้หมอมที่เอนนี่แหละช่วยรักษาให้ หายไวไม่ต้องไปไกลถึงโรงพยาบาลด้วย” เด็กหนุ่มช่วยสนับสนุนอีกเสียง

มิถุนาหันไปมองหน้าเขาอย่างไม่แน่ใจ ชายหนุ่มยิ้มอย่างที่มีมิถุนาเห็นแล้วอยากจะชักขานี้แต่ก็ทำไม่ได้ อึดใจต่อมาเธอก็ร้องลั่นพร้อมเสียงข้อต่อที่ถูกดึงให้กลับเข้าที่เรียบร้อย

“เขาพยายามจะหักขามีนะคะ” มิถุนาไวววายหัวเสียอยู่บน ม้านั่งยาวตรงเฉลียงบ้านพักของเขมินทร์ มือหนึ่งถือโทรศัพท์แนบใบหู อีกมือสางผมจนยุ่งเหยิงด้วยความหงุดหงิดงุ่นง่านปนเจ็บใจ

นอกจากข้อต่อหัวเข่าจะเคลื่อนแล้ว ข้อเท้าของเธอยังเคล็ดอีกด้วย ป้อมจิงพาเธอซ้อนท้ายจักรยานมาประคบข้อเท้าด้วยผ้าขาวห่อก้อนน้ำแข็งที่นี้ก่อน ส่วนนายหมอมที่เอนนั้นแสดงออกชัดว่าการอาบน้ำให้มาสำคัญกว่าอาการบาดเจ็บของเธอ!

“ใจเย็นๆ ก่อนนะครับคุณมี คงเป็นการเข้าใจผิดกันมากกว่า คุณหมอมเขมินทร์ไม่ใช่คนแบบนี้แน่ ผมรับรองได้” ธรรมชาติพลอบมาตามสาย

“คุณไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์นะคะ จะมารับรองแทนเขาได้อย่างไร แล้วตอนนี้ นายแพทย์เขมินทร์ของคุณก็ดูไม่เหมือนหมอมเลยสักนิด เหมือนใจรปามากกว่าอีก มีว่ามีคุยกับเขาไม่รู้เรื่องแน่ะ” หญิงสาวพยายามโน้มหน้าไว้

ผู้ว่าจ้างเชื่อว่าเธอได้พยายามเต็มที่แล้ว และพวกเขาควรจะหมดหวังในตัว
เชมินทร์เสียที ภารกิจของเธอจะได้จบแค่นี้ ไม่ต้องยุ่งเกี่ยวกับอีก

“นี่แค่วันเดียวเองนะครับ คุณมีถอดใจแล้วหรือ” อีกฝ่ายตอบกลับมา
อย่างใจเย็น

“มีคงไม่ถอดใจ ถ้าเขาไม่พยายามจะหักขามิ” เธอได้กลับอย่างไม่
พอใจ

“ผมรู้มาว่าการดึงข้อต่อให้เข้าที่คือวิธีรักษาอาการข้อต่อเคลื่อนที่
ถูกต้องแล้วนะครับ ผมคิดว่าคุณหมอยาจะช่วยให้คุณมีมากกว่า”

“คุณธรรารคะ คุณต้องมาเห็นสีหน้าเขาตอนที่ดึงขามินะคะ เขายิ้มคะ
ยิ้มเหมือนหมอโรคจิตที่สะใจตอนได้เห็นความเจ็บปวดของคนไข้ มีว่า
เขาไม่ปกติแน่คะ บอกคุณหมอกาให้หาหมอฟ่าตัดคนใหม่เถอะนะคะ เพื่อ
ความปลอดภัยของเธอ และสวัสดิภาพของคนไข้รายอื่นด้วย”

“นี่คุณมีกำลังบอกผมอยู่รีเปล่าครับว่าไม่สามารถทำภารกิจนี้ให้
สำเร็จได้ งานนี้คงเกินความสามารถของคุณ ผมพอจะเข้าใจ เราเคยส่งคนอื่น
ไปแล้วแต่ไม่ได้ผล ผมแค่คิดว่าคุณมีแตกต่าง ผมถึงได้หวังไว้มาก แต่ถ้า
คุณมีถอดใจ ผมก็คงต้องยอมรับการตัดสินใจของคุณ”

มิถุนารู้สึกเหมือนโดนสบประมาท ลังเลอยู่ว่าจะฮึดทำงานให้สำเร็จ
เพื่อลบคำปรามาสและอนาคตที่สดใสของเธอ หรือรีบเผ่นแนบตอนที่ยังมี
โอกาส แล้วที่ปรึกษาตามกฎหมายของโรงพยาบาลทัตไนย์ก็ช่วยหาคำตอบ
ให้เธอ

“ว่าแต่คุณมีอ่านสัญญาครบถ้วนดีแล้วใช่ไหมครับ”

หญิงสาวดึงตัวเองกลับสู่บทสนทนา “ทำไม่เธอคะ มีไม่ค่อยมีเวลา
นะคะ เลยยังไม่ได้อ่านทวน แล้วมีก็ไม่ได้เอาสัญญาไปด้วย”

ความจริงคือเธอยังไม่ได้อ่านเลยสักบรรทัด ช่วยไม่ได้ พอได้เช็คมา
เธอก็รีบเอาไปขึ้นเงินแล้วเดินชอปปิง นั่งกินของอร่อยในร้านที่คุ้นเคย ซึ่งมี
เพื่อนดาราไปกันเป็นประจำ เพื่อให้คนอื่นได้เห็นหน้าเห็นตาและคิดว่าเธอ
ยังสุขสบายดี ไม่ได้ตกต่ำอย่างที่ใครๆ คาดหวัง จากนั้นก็มานั่งทำบัญชีใช้
หนี้หิ้วพู่ ก่อนจะเก็บกระเป๋ากระโดดขึ้นรถตู้มาสระบุรี แล้วต่อรถสองแถวมา

ที่รีสอร์ทชิตตะวันนี่ จะให้เธอเอาเวลาที่ไหนไปอ่านสัญญากัน

“ก็เงื่อนไขที่ระบุในสัญญาว่าจ้างไงครับ คุณมีรับเงินไปแล้ว หากทำงานไม่สำเร็จต้องคืนเงินค่าจ้างทั้งหมดกับเราทันที แล้วก็ต้องจ่ายค่าปรับอีกหนึ่งเท่า เพราะถือว่าคุณมีทำผิดสัญญา ไม่รับผิดชอบในหน้าที่”

“วะ...ว่าไงนะคะ” หญิงสาวร้องลั่น ลั่นพันทันจนพูดเกือบไม่เป็นคำ

“เงื่อนไขที่ระบุไว้ในสัญญาที่คุณมีเซ็นไว้ครับ เดียวผมถ่ายรูปส่งไลน์ให้คุณก็แล้วกัน” ธรรมชาติบอกอย่างมีน้ำใจ ก่อนจะวางสายท่ามกลางความตกตะลึงอึ้งงันของมิถุณา

เธอยังคงนั่งนิ่งอยู่อย่างนั้นเหมือนถูกแช่แข็ง จนกระทั่งเสียงไลน์ดังขึ้น หญิงสาวรีบกดดูมือถือไม้สั่น และได้เห็นเต็มสองตาว่ามีข้อความระบุในสัญญาตามที่ธรรมชาติกล่าวอ้างชนิดที่ไม่ตกหล่นแม้แต่ตัวอักษรเดียว

เธอใช้เงินค่าจ้างไปหมดแล้ว แต่ยังไม่เหลือหนี้บัตรเครดิตที่ตัดไม่หมด อีกสามหมื่นเศษๆ และหากลากตัวนายหมอบเถื่อนกลับไปด้วยไม่ได้ก็แปลว่าเธอจะมีหนี้ก้อนใหม่เป็นของแถม หนี้ก้อนใหญ่...ใหญ่มากซะด้วย!

มิถุณาน้ำตาเล็ด คิดถึงพ่อขึ้นมาจับใจ “พ่อคะ มีขอถอนคำพูดที่เคยเห็นบนนมพ่อบ่อยๆ ว่าพ่อน้ำมีดตามัวไปเซ็นสัญญาเช่ามหาโหดแบบนั้นได้ยังไง มีขอโทษค่ะ แต่การที่มีต้องเดินตามรอยเท้าพ่อแบบนี้มันไม่เกินไปหน่อยหรือคะ ฮือ!”

3

กำจัดคู่แข่ง

“แนใจเหรอว่ามีภูนาจะท่าสำเร็จ” เสียงติดแวงกัวงวลของสตรีวัยกลางคนที่นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานไม่มะฮอกกานีตัวงามเอ่ยถาม ไบหน้าเรียวเสลาารารูปรูปะสะลักแลดูเคร่งขริ่ม แต่เปี่ยมด้วยสง่าราศีอย่างนางหงส์ไม่เสื่อมคลาย แม้วัยจะล่วงเลยมาถึงห้าสิบสองปีแล้วก็ตาม

“ผมไม่เชื่่อมั่นในตัวบุคคล แต่เชื่่อมั่นในสัญญาครับ” ธรารตอบพร้อมรอยยิ้มลุ่มลึก แววดตาหลักแหลมอย่างทนายแก้สนาม แต่ดูนุ่มนวลเสมอยามจ้องมองสตรีที่อยู่เบื้องหน้า

เขมิกาพยักหน้าขริ่มๆ “ฉันหวังว่าคราวนี้จะสำเร็จชะที่ ไม่งั้นโรงพยาบาลนี้ต้องตกเป็นของคนอื่นแน่”

“มันไม่มีทางเป็นอย่างนั้นไปได้หรอกครับ สิ่งใดที่คุณปรารถนา ผมสัญญาว่าจะทำให้มันเป็นของคุณให้ได้” ที่ปรึกษาคนเก่งให้คำมั่นอย่างที่เคยให้เสมอมา

เธอยิ้ม “ขอบคุณมากจริงๆ นะคุณธราร ที่ต่อสู้อย่างข้านมาตลอดสิบปีนี้ เป็นการต่อสู้ที่ยาวนานเหลือเกิน”

“ด้วยความยินดีครับ และขอให้คุณจงวางใจ อีกไม่นานชัยชนะต้องเป็นของคุณแน่”

ธรารยิ้มให้เธออย่างชายผู้รักดีต่อสตรีเจ้าชีวิต เขมิกาเป็นผู้หญิงที่เขาทุ่มเททั้งกายใจให้ตั้งแต่วันแรกที่ได้พบ เธอช่างสวย สง่างาม และสูงค่า

แม้จะเป็นของชายอื่น แต่ใจเขาเป็นของเธอนับแต่วินาทีนั้น ทุกวันนี้เขาอยู่ก็เพื่อทำให้ความปรารถนาของเธอเป็นจริง

“แล้วมิถุนาละ จะเป็นปัญหาที่หลังรีเปล่า” เขมิก้าหันเหความกังวลมาที่หญิงสาวผู้ถูกว่าจ้าง อดีตนางเอกดาวรุ่ง เจ้าของใบหน้าสวยคมผู้นั้น นำหัววันระวางมีใช้น้อย

ผู้หญิงถึงแตก เหลือแต่ตัว ไร้อนาคต มีหรือจะไม่สนทางเลือกสู่ความสะดวกสบายอย่างเขมินทร์!

“ผมไม่คิดว่าจะมีปัญหาอะไรครับ อดีตของเธอเป็นข้ออ้างที่สมเหตุสมผล ไม่แปลกที่ ‘แม่’ ทุกคนจะปฏิเสธลูกสะใภ้ประวัตินาง ถึงคุณไม่ยอมรับเธอ หมอเขื่อนก็ไม่มีเหตุผลจะมาค้าน อีกอย่าง ถึงตอนที่เขาเป็นเจ้าของโรงพยาบาลทัตไฉนแล้ว เขาจะต้องคิดถึงเรื่องอื่นมากกว่าผู้หญิงแน่นอนครับ”

เขมิก้ายิ้มอย่างพึงใจ “ก็จริงของคุณนะ”

มิถุนาให้เวลาสำหรับความชอกช้ำใจอยู่ห้านาทีเต็ม ก่อนจะตั้งสติและเริ่มวางแผนสองในหัว ก่อนอื่นเธอต้องเสนอเงินสิบล้านให้เขมินทร์พิจารณา หากเขายังไม่เอาอีกก็มาต่อที่แผนสอง เมื่อเงินไม่มีความหมายก็ต้องเปลี่ยนมาใช้จิตวิญญาณที่เมตตาต่อคนไข้ของคนเป็นหมอ ซึ่งเธอไม่ค่อยแน่ใจว่าจะมี

หญิงสาวกลอกตาและถอนใจเฮือกใหญ่ ความขุนเคืองกลับมากวนใจอีกครั้ง ทำไมชาวบ้านถึงคิดว่าเขมินทร์เป็นหมอใจดี ทั้งที่เขาทราบดีกับข้อต่อหัวเข่าเธอขนาดนี้ ความโกรธได้ระดับสูงขึ้นเมื่อก้มมองเข่าซ้ายที่ยังรู้สึกเจ็บและต้องเดินอย่างระมัดระวังจนกว่ามันจะหายดี นั้นยังไม่รวมข้อเท้าที่เคล็ดด้วย

“ฉันจะปล่อยให้ความโกรธทำลายตัวเองไม่ได้ ตั้งสติไว้มิถุนา เธอจะต้องทำภารกิจนี้ให้สำเร็จ” หญิงสาวพูดดังๆ เพื่อให้ประโยคนั้นซึมซับเข้าไปในสมอง

ห้าโมงเศษๆ มิถุนาได้ยืมเสียงรถแล่นมาจอดหน้าบ้านก็คิดว่านายหมอเถื่อนคงกลับมาแล้ว เธอรีบทำสมาธิ ปรับสีหน้าและอารมณ์ให้พร้อม

สำหรับการสวมบทนางเอกเจ้าน้ำตา ได้ยินเสียงเปิดและปิดประตูตาม ด้วยเสียงฝีเท้าแผ่วเบาเดินขึ้นบันไดหน้าบ้าน หยุดอยู่กับที่ ก่อนจะมุ่งมาทาง เฉลียงที่เธอนั่งอยู่ หญิงสาวอมยิ้ม นับถอยหลัง

5...4...3...2...1... แอ็กซัน!

ก๊อคน้ำตาถูกเปิด ก่อนจะหันไปทำหน้าที่เสิร์ฟ กระจี๊อชนตาทำท่าแบ้ว ชวนสงสาร ทว่าคนที่ยื่นตะลิ่งหน้าซี้ดอยู่ตรงนั้นกลับไม่ใช่เป้าหมายของเธอ

“คะ...คุณ...เอ่อ...คุณเป็นใคร ทำไมถึงมาอยู่ที่บ้านหมอเขื่อนละคะ” บัวชมพูปูถามตะกุกตะกักด้วยความประหม่า หัวใจดวงน้อยไหววบ มือที่ถือ ปิ่นโตมาด้วยเร่มส์ัน วางตัวไม่ถูกเมื่อได้พบสาวสวยนั่งน้ำตานองอยู่บน เฉลียงบ้านพักของหมอเขื่อน

มิถุนากะพริบตาปริบๆ ก๊อคน้ำตาหยุดไหลโดยอัตโนมัติ แต่ถึงอย่าง นั้นก็ยังเหลือคราบน้ำตาติดแถม หญิงสาวกระแอม ไข้ปลายนิ้วปาดน้ำตาทิ้ง และส่งยิ้มให้ผู้หญิงที่กำลังพูดติดอ่างอย่างเป็นมิตร “สวัสดิ์คะ ฉันเป็น ‘แขกพิเศษ’ ของหมอเขื่อน คุณคงพอจะคุ้นหน้าฉันอยู่บ้าง แล้วคุณละคะ เป็นใคร” เธอรีบแนะนำตัวด้วยฐานะที่เกินจริง

ออกจะเสียมารยาทไปสักหน่อย แต่เธอจำเป็นต้องรู้ว่าแม่สาวแวน หนา ผมเปีย สวมเดรสสีชมพูหวานทั้งตัวผู้นี้เป็นใคร และเป็นอะไรกับนาย หมอเถื่อน เท่าที่รู้ ธรารบอกว่านายแพทย์เขมินทร์ยังโสด แต่นั่นก็ไม่ได้ หมายความว่าเขายังไม่มีคนรัก และนี่ก็เป็นประเด็นที่สำคัญมาก หาก ‘ผู้หญิง’ ทำให้เขาไม่ยอมกลับไปทำงาน เธอจะได้เรียกร้องค่าจ้างเพิ่ม ติดอะไร ก็ไม่เท่าติดหญิง เรื่องนี้แก้ยากสุด ค่าแรงก็ต้องแพงสุดด้วย เพราะนอกจาก จะต้องหาหนทางพาเขากลับกรุงเทพฯ ให้ได้แล้ว เธอยังต้องกีดกันผู้หญิงทุกคนออกจากชีวิตเขาด้วย และหากผู้หญิงคืออุปสรรค นี่จะเป็นการสวมบท ‘นางร้าย’ ครั้งแรกของเธอ!

“บัว...เอ่อ...ฉันเอาปิ่นโตมาส่งคุณหมอนะคะ คุณเคยมาที่นี่หรือคะ ฉันไม่คุ้นหน้าคุณเลย” บัวชมพูปูหลบตากุ้สนทนา ก่อนจะเดินเลียงเอาปิ่นโต ไปวางในครัว หากไม่มีสาวสวยแปลกหน้าผู้นี้อยู่ด้วย เธอก็คงจะแอบช่วย ทำความสะอาดครัวให้ชายหนุ่มเหมือนทุกที่ แต่วันนี้แขกพิเศษของเขา

ปรากฏตัว ผู้หญิงจี๊ดๆ เซxyๆ อย่างเธอก็หมดสิทธิ์หวัง

มิถุนามุ่นคิ้ว พึมพำอย่างคนหลงตัวเอง “ไม่รู้จักฉันเนี่ยนะ ฉันออกจะดัง” ว่าแล้วก็ปรับสีหน้าใหม่ เดินกะเผลกตามอีกฝ่ายไปและไม่รีรอที่จะหาข้อมูลเพิ่มเติม แถมยังตีเนียนเรียกชื่อสาวเจ้าอย่างสนิทสนมด้วย

“ไม่เคยมาหรรอกคะ เรื่องนั้นช่างมันเถอะ ว่าแต่นาย...เอ๊ย...คุณหมอ เชื่อนนะคะ เขาสั่งปิ่นโตกับคุณบัวประจำเลยหรอคะ”

“จะว่าอย่างนั้นก็ไมถูกนักหรอคะ คุณอย่าเข้าใจคุณหมอมิดนะคะ”

ตอบแล้วก็หลบตาคนถามอย่างละอายใจ เธอไม่อยากทำให้คนรักของเธอ เชื่อนเข้าใจผิด แม่ว่านั่นจะทำให้ตัวเองต้องเสียใจก็ตาม

มิถุนาเลิกคิ้ว ยังไม่ทันถามต่อ อีกฝ่ายก็รีบบอกในสิ่งที่เธออยากรู้ ออกมาจนหมดเปลือก

“ที่จริงบัวยืนกรานจะทำแบบนี้เอง คุณหมอไม่ได้สั่งปิ่นโตประจำกับ บัวหรอคะ แต่บัวก็เอาปิ่นโตมาส่งให้เขาทุกเย็นเป็นการตอบแทนที่คุณหมอ เคยช่วยชีวิตบัวเอาไว้ตอนถูกงูกัด ถ้าไม่ได้เขา ป่านนี้บัวคงตายไปแล้ว”

ฝ่ายนั้นอธิบายด้วยสีหน้าเป็นเดือดเป็นร้อนจนมิถุนารู้สึกได้ สงสัยแม่สาวคนนี้จะเชื่อจริงจังว่าเธอเป็นคนพิเศษของนายหมอเถื่อน ‘น่าสงสารจัง แต่ขอโทษด้วยนะคะคุณบัว มีสงสารตัวเองมากกว่าที่ต้องแบกหนี้สองล้านไว้บนบ่า พอภารกิจนี้สำเร็จ มีจะมาขอโทษและสารภาพบาปกับคุณที่หลัง ก็แล้วกันนะ’

มิถุนายิ้มหวาน “หมอใจดีกับทุกคนเสมอแหละคะ เขาเป็นแบบนี้มานานแล้ว ขอขอบคุณคุณบัวมากนะคะที่ช่วยดูแลหมอเชื่อนในระหว่างที่มีไม่อยู่จริงสิ ลืมแนะนำตัวไปเลย มิถุนาค่ะ แต่เรียกมีดีกว่า ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ ต่อไปเราคงได้เจอกันบ่อยๆ เพราะมีจะอยู่ที่นี้สักพักเลยละคะ”

“บัวชมพู่คะ ชื่อเล่นคุณมีคงรู้จักแล้ว บัวช่วยพอดูแลร้านอาหารเรือนปทุมที่อยู่ติดกับรีสอร์ทชืดชืดวันนี้เอง ว่างๆ ก็แวะไปชิมนะคะ”

ถึงจะพูดอย่างนั้น แต่สีหน้าของบัวชมพู่ก็แจ่มรอยเศร้าอย่างปิดไม่มิด มิถุนาเลิกเป็นสาวช่างฝันตั้งแต่เกิดเรื่องอื้อฉาวกับเธอ หญิงสาวจึงไว้ใจคนอื่นน้อยลง เชื่อมั่นในตัวเองมากขึ้น และอ่านคนได้เก่งขึ้น ปฏิกริยาพื้นฐาน

ของหญิงสาวที่ผิดหวังจากชายหนุ่มที่ตนแอบรักแอบเล็งไว้เป็นเช่นไร ทำไมเธอจะดูไม่ออก

หญิงสาวเอื้อมไปจับมือเล็กบางของอีกฝ่ายและบีบกระชับเบาๆ อย่างเอื้ออาทร ก็อยากจะให้ความหวังแก่บัวชมพู่อยู่หรอกนะ แต่เธอทำแบบนั้นไม่ได้จริงๆ...“ไว้ว่างๆ มีจะชวนหอมเขื่อนไปด้วยนะคะ”

คล้อยหลังลูกสาวเจ้าของร้านอาหารเรือนปทุมไปแล้ว มิถุนาก็ กลับมานั่งปรับอารมณ์ที่เฉลียงอีกครั้ง โดยไม่รีบร้อนที่จะเปิดก๊อกน้ำตาให้สูญเสียดวงตาโดยเปล่าประโยชน์ เมื่อได้ยินเสียงชอยเท้าขึ้นบันไดบ้านมาเป็นครั้งที่สอง คราวนี้ไม่มีเสียงรถยนต์นำร่อง เดาได้ว่าผู้มาเยือนเดินเข้ามาหรือไม่ก็อาจจะปั่นจักรยาน

“พี่สาวอะ”

เสียงตะโกนที่ตั้งมาก่อนตัวทำให้หญิงสาวรู้ว่าไม่ใช่เป้าหมายของเธอ แต่เป็นเด็กหนุ่มชื่อป้อมที่ปั่นจักรยานมาส่งเธอเมื่อตอนบ่ายแก่ๆ นั่นเอง

มิถุนาหันไปส่งยิ้มทักทายหนุ่มน้อย “ว่าไงป้อม มีอะไรหรือ”

“หอมเขื่อนให้ผมมาดูว่า...” เขาหยุดเหมือนยังเลือกใช้คำที่เหมาะสมไม่ได้ สีหน้าลำบากใจอย่างเห็นได้ชัด

หญิงสาวเลิกคิ้ว “ว่า?”

“เออ...หอมเขื่อนให้ผมมาดูว่าพี่สาวต้องการอะไรเพิ่มเติมรีเปล่านะอะ” เด็กหนุ่มมหาทางเสียงได้ในที่สุด

เธอหรือตาจับผิดป้อมคนรู้หนึ่ง เขารีบหลบตาอย่างมีพิธี แต่เขาก็เข้าใจแล้วว่าป้อมย้อนกลับมาทำไม หมนั้นนะหรือจะมาหวังโยอาการของเธอ เด็กนี้โกหกไม่เก่งเอาซะเลย

“บอกตรงๆ ว่าเชื้อไม่ลง นายหอมเถื่อนนั่นให้ป้อมมาดูว่าพี่ไปแล้วรียังใช้มั้ย กลับไปบอกเขาเลยนะว่าพี่ยังไม่หมดธุระ และจะรอเขาอยู่ที่นี่ ไม่ไปไหนทั้งนั้นแหละ”

ป้อมหน้าเจื่อนลงนิด เดินมานั่งฝั่งตรงข้ามหญิงสาว แล้วถามด้วยเสียงอ่อยสนิท “ตกลงคนที่พี่สาวมาตามหาคือหอมเขื่อนจริงๆ หรืออะ”

เธอพยักหน้า “ถูก”

“พี่สาวมาตามหาหมอเพื่อนทำไมอะ เขาทำอะไรไว้รีเปล่า ผมหมายถึง...เรื่องไม่ดี”

หญิงสาวกะพริบตาปริบ กำลังเรียบเรียงคำตอบในหัว ซึ่งต้องเป็นคำตอบที่จะทำให้งานของเธอง่ายขึ้นด้วย “ก็ไม่ใช่เรื่องไม่ดีอะไรหรอก แต่ก็...ค่อนข้างเป็นความลับ บ๊อมอยากรู้รีเปล่าล่ะ”

“พี่สาวจะบอกผมเหรออะ” แววดาสนใจใคร่รู้ของเด็กหนุ่มจตุรรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ของมิถุนา เธอพยักหน้าหงิกๆ ก่อนจะยื่นข้อเสนอลง

“แต่บ๊อมต้องช่วยพี่ก่อนนะ บ๊อมต้องแจจแจมาให้หมดเลยว่าอยู่ที่ไหนนายหมอเพื่อนทำอะไรบ้าง แล้วมีใครมายุ่งเกี่ยวกับเขาบ้าง โดยเฉพาะสาว?”

“พี่สาวนี่สนใจเรื่องของหมอเพื่อนมากเลยนะอะ”

สีหน้าผิดหวังของบ๊อมทำให้หญิงสาวนึกสงสัย แต่มันยังไม่รบกวนจิตใจเธอเท่าเรื่องของนายหมอเพื่อน เธอจึงไม่ได้ใส่ใจจะหาคำตอบ แค่บอกปิดไปเท่าที่จะอธิบายได้

“พี่จำเป็นนะ ปรึกษาใครบางคนเอาไว้ ไหนเล่ามาซิ นายหมอเพื่อนมาทำอะไรอยู่ที่นี้ นานแค่ไหนแล้ว แล้วมีใครมายุ่งเกี่ยวกับเขาบ้าง”

“ผมก็ไม่รู้อะไรมากหรอกอะพี่สาว รู้ตามคำบอกเล่าของผู้ใหญ่ว่าหมอเพื่อนมาอยู่ที่นี้ในฐานะครูสอนขี่ม้าของคุณปอ ผมหมายถึงคุณปรมัตต์ เจ้าของรีสอร์ทชิตะวันนะอะ แล้วเขาก็ช่วยดูแลม้าทุกตัวอย่างดี เมื่อปีที่แล้วหมอเพื่อนตามเจ้าสินิลเข้าไปในเขตป่าของเสี่ยยิงยศ ผู้มีอิทธิพลประจำท้องถิ่น ตอนนั้นสินิลเพิ่งถูกนำมาส่งที่คอก มันยังตื่นสถานที่ พอได้ยินเสียงประทัดก็ตกใจวิ่งหนีเข้าป่าไปเลย หมอเพื่อนไปตามหาสินิลก็เจอลูกหมาบาดเจ็บอยู่ ชาวล้อมันอะ คนเขาว่าแกถูกยิงเลยไม่กล้าไปโรงพยาบาล ถ้าไม่ได้หมอเพื่อนช่วยไว้ ป่านนี้แกคงตายเป็นผีเฝ้าป่าไปแล้ว นั่นละอะจุดเริ่มต้นที่ทำให้ใครต่อใครเรียกเขาว่าหมอเพื่อน”

แผลถูกยิง เสี่ยยิงยศ ตายแล้ว! นี่นายหมอเพื่อนเข้าไปพัวพันกับผู้ที่มีอิทธิพลด้วยใช่ไหม

ป้อมอมยิ้มเมื่อเห็นสีหน้าตื่นตะลึงของสาวสวย ก่อนจะปลอบ “อย่ากังวลไปเลยอะพี่สาว ถึงเสียยิ่งยศจะเป็นผู้มีอิทธิพลแถวนี้แต่เขาก็รักลูกสาวคนเดียวมาก หมอเขื่อนปลอดภัยแน่ครับ ตราบใดที่คุณป่านยังแฉะมาเรียน พี่มากับหมอเขื่อนทุกอาทิตย์”

มิถุณาเลิกคิ้ว มองป้อมอย่างระแวง “ขออึ้งนะป้อม อย่าบอกพี่ว่า...”

เด็กหนุ่มยิ้มกริ่ม พยักหน้าและส่ายหัวว่า “ใช่ะ เห็นอย่างนั้นแต่หมอเขื่อนเสน่ห์แรงมากๆ ถ้าพี่สาวคิดจะลงสนามแข่ง ผมบอกเลยนะอะว่า คุณป่านคะแนนนำโด่งไปแล้ว แม่มายเนื้อหอมประจำจังหวัดเชียวละ”

หญิงสาวมองคนพูดอึ้งๆ “นายหมอเถื่อนนี่นะเสน่ห์แรง มองหาความน่าจะเป็นไม่เจอซักกะนิด” มิถุนาย่นจมูก กลอกตาแข็ง ทั้งลูกสาวเจ้าของร้านอาหาร ลูกสาวผู้ทรงอิทธิพลประจำท้องถิ่น สาวๆ แถวนี้เป็นอะไรกันนะสงสัยจะสายตาสั้นกันหมด มิน่า คุณบัวถึงสวมแว่น!

“แล้วคุณป้อมมีลูกสาวกับเขาด้วยรีเปล่าละ จะได้เพิ่มลูกสาวเจ้านายอีกสักคน” หญิงสาวประชดอย่างไม่สบอารมณ์ แต่ป้อมกลับหัวเราะลั่นจนเธอต้องเขม่นตามองให้รู้ตัว

เด็กหนุ่มหุบยิ้ม ก่อนจะบอกว่า “คุณป้อมยังไม่แต่งงานเลยอะ จะมีลูกสาวได้ยังไง อีกรายเขายังหนุ่ม หล่อ แล้วก็ยังโสดด้วยนะอะ แต่พี่สาวไม่ต้องไปสนใจคุณสมบัติทั้งหมดที่ผมว่ามาหรอก คุณปอนะเจ้าชู้ตัวพ่อทำสาวๆ ออกหักมาทั่วจังหวัดแล้ว”

มิถุณาทำตาโต รู้สึกขำมากกว่าจะสนใจในตัวเจ้าขอรืสรร์ผู้เปี่ยมไปด้วยคุณสมบัติที่น่าดวงแขน แค่มีคำว่า ‘เจ้าชู้’ ห้อยท้าย ไม่ว่าจะคุณสมบัติจะเลิศเลอเพอร์เฟกต์สักแค่ไหน เธอก็เมินอยู่ดี

“เอาละ งั้นก็รู้แล้วว่ามีผู้หญิงเกี่ยวข้องกับเขาอยู่สองคนเนี่ย แล้วนอกจากคุณบัวกับคุณป่านยังมีผู้หญิงคนไหนหน้ามีดตามัว หลงผิดคิดสั้นชอบนายหมอเถื่อนอีกบ้าง”

“พี่สาวเจอคุณบัวแล้วสินะอะ” ป้อมถามยิ้มๆ

หญิงสาวพยักหน้า “อือฮี้ เจอแล้วพร้อมบินโตเถาใหญ่”

“คุณบัวน่ารักดีนะอะ แต่พอเทียบกับคุณป่านแล้วจัดสนิทเลย

เรียบร้อยออกอย่างนั้น จะไปสู้กระดิ่งกาลนไฟได้ยังไง น่าสงสารเหมือนกัน”
“นี่ป้อม วิจารณ์สุภาพสตรีแบบนี้หยาบคายมากนะ พี่ไม่ชอบฟัง”
หญิงสาวทำเสียงเข้ม แกวตเอาเรื่อง บอกให้รู้ว่าไม่ชอบจริงจังและไม่ซ้ำ
ด้วย

เด็กหนุ่มหน้าจ๋อยลง “ขอโทษอะ ผมแค่พูดไปตามที่ผู้ใหญ่เขาว่ากัน”
“เอาเถอะ ใครจะสวยใครจะจีดก็ช่าง ตกลงยังมีอีกมั๊ย ผู้หญิงสายตา
สั้นแฉวๆ นี้นะ” มิถุนาไม่ถือสาคนที่รู้จักขอโทษเมื่อทำผิด เธอชวนเขากลับ
มาคุยเรื่องเดิมด้วยท่าทางเป็นกันเอง

ป้อมอดยิ้มไม่ได้กับคำเปรียบเปรยของพี่สาวคนสวย แบบนี้ ชาวบ้าน
แถวนี้ก็คงสายตาสั้นกันหมดละ

“เคยมีเยอะอะ ก่อนที่หมอเขื่อนจะไว้หนวดไว้เคราจนรคครีมแบบนี้
อีกอย่าง ไม่มีใครอยากมีเรื่องกับคุณป่านหรอกอะ”

หญิงสาวถอนใจอย่างโล่งอก “ค่อยยังชั่ว ถ้าต้องไฟต์กับสาวๆ ทั้ง
หมู่บ้าน พี่คงตายก่อนจะหมดหนี้”

“พี่สาวว่าอะไรนะอะ”

มิถุนารีบส่ายหน้าหัวือ “เปล่า...ไม่ได้บ่นอะไรเลย แค่บอกว่าบ้านพัก
หลังนี้บรรยากาศดีดีเนอะ”

“บ้านพักหลังนี้เป็นของคุณปอ แต่คุณปอยกให้หมอเขื่อนอยู่ตั้งแต่
เริ่มทำงานที่นี่แล้วละอะ”

“เหออ คุณปอนี้ใจดีจังเลยเนอะ ถ้ามีลูกสาวก็คงยกให้นายหมอเถื่อน
ด้วยแน่ๆ เป็นโชคดีของเขาที่ยังไม่มีลูก”

ป้อมหัวเราะขำหญิงสาวที่ช่างสรรหาคำพูดมาเหน็บแนมคุณหมอ
หนุ่มในทุกครั้งที่มีโอกาส แต่อย่างน้อยเขาก็วางใจได้ว่าพี่สาวคนสวยไม่ได้
ซึ้นชอบหมอเขื่อนอย่างที่คนป่านกับคุณบัวปลื้มอยู่แน่ๆ นั่นแปลว่าเขายังมี
โอกาส

มิถุนาซักถามเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของเขมินทร์ต่ออีกเล็กน้อย ค่อย
ยอมเผยความลับให้ป้อมรู้แบบรวบรัดที่สุด “คุณหมอเขื่อนเขาเคยเป็นหมอ
ผ่าตัดสมองที่มีฝีมือมาก ทางโรงพยาบาลอยากจะได้ตัวเขากลับไปทำงาน

ด้วย นี่คือเหตุผลที่พี่มาตามหาเขา”

ป้อมมีสีหน้าตกใจมากกว่าจะประหลาดใจ “แปลว่าพี่สาวจะพาหมอ
เพื่อนไปจากพวกเราหรืออะ”

“ก็...” เธอพูดไม่ออกเมื่อเห็นแววตาผิดหวังของเด็กหนุ่มที่จ้องมองมา
ราวกับว่าเธอเป็นนั่งตัวร้ายที่กำลังจะพรากของรักของหวง... ไม่ใช่แค่ของป้อม
แต่เป็นของรักของหวงของคนทั้งหมู่บ้านไป

หญิงสาวยักไหล่ก่อนจะบอก “มันจำเป็นนะป้อม มีผู้ป่วยนี่ต้องออกใน
สมองคนหนึ่งกำลังรอคอยให้เขากลับไปผ่าตัดให้ เธอจำเป็นต้องได้รับการ
รักษาโดยเร็ว และมีแต่เขาเท่านั้นที่จะทำได้ เหตุผลแค่นี้พอมั้ยที่พี่จะพาตัว
นายหมอเดือนกลับกรุงเทพฯ”

“ก็พอฟังได้ซะ แต่ผมไม่คิดว่าคนแถวนี้จะชอบความคิดของพี่สาว
ทางที่ดีพี่อย่าบอกใครจะดีกว่า หมอเพื่อนนะเป็นที่รักของคนแถวนี้ คนที่จะ
มาพาตัวเขาไปนั่นแหละจะลำบาก” ป้อมเตือนด้วยความหวังดี

มิถุนาหน้าจ้อย แอบปาดเหงื่อเบาๆ โชคดีนะเนี่ยที่คุยกับป้อมก่อน
ไม่งั้นภารกิจนี้อาจต้องกลายเป็น Mission Impossible ฉบับสมบูรณ์อีกด้วย
แต่ก็เอาเถอะ ตอนนี้มีแผนสามสำรอง คราวนี้เรียบริ้อยโรงเรียน
มิถุนาแน่ หึๆ!

ปานไพลินควบมากลับมาหาครูฝึกด้วยท่วงท่าสง่างามอย่าง
นางพญานกหลังอาชา ใบหน้าสวยหวานกระจ่างด้วยรอยยิ้มสดใสและเปิด
เผย “เป็นไงบ้างคะหมอเพื่อน นักเรียนคนนี้พอไปไหวรีเปลา”

เขมินทรีย์มบางๆ ขณะเอื้อมมือไปลูบคอเจ้าหมอกฟ้าเป็นรางวัลที่มัน
เป็นเด็กดีในวันนี้ ก่อนจะเหลือบตาขึ้นมองนักเรียนสาวสวยของเขา “คุณ
ปานมีพื้นฐานดีอยู่แล้ว ตอนนี้ก็คล่องมากด้วย ต่อไปคงไม่จำเป็นต้องมา
เรียนกับผมอีกแล้วนะครับ”

หญิงสาวหน้าจ้อยลงอย่างเสแสร้ง ทำเสียงกระเจ้ากระงอด “หมอ
เพื่อนไม่อยากจะสอนปานแล้วหรือคะ”

“ไม่ใช่อย่างนั้นครับ แต่ตอนนี้คุณปานเป็นจ็อกก็ได้เลย แล้วจะให้ผม

สอนอะไรอีกล่ะ”

“แหม หมอเขื่อนก็ซมเกินไป ถ้าไม่มาเรียนชีม้าที่นี่ ปานก็ไม่รู้จะไปชีม้าได้ที่ไหน ฉันคราวหน้าปานแวะมาชีม้ากับครูฝึกได้ชิมั้ยคะ แบบไม่ต้องชีตามในชั่วโมงสอนอะไรอย่างงี้ล่ะ” เธอเอียงคอกยิ้มอย่างน่ารัก แววดตาแว้ววอนแบบที่ผู้ชายทุกคนต้องมองออกว่ากำลังถูกอ้อนอยู่

เขมินทร์อึ้งมึนน้อยๆ อย่างรักษาน้ำใจของหญิงสาว มองออกนานแล้วว่าปานไพลินต้องการอะไรจากเขา ไม่เกี่ยวกับว่าเธอเคยแต่งงานมาก่อน เพียงแต่ตอนนี้เขายังไม่พร้อมจะเปิดรับใครเข้ามาในชีวิตจริงๆ

“ถ้าผมไม่แต่งงานก็ไม่มีปัญหาครับ”

แม่مایشังสาวหัวเราะคิกคักอย่างถูกใจ คำตอบเป็นแบบที่เธอเอาไว้ ไม่มีผิด แต่คนอย่างปานไพลินไม่เคยยอมแพ้อะไรง่าย โดยเฉพาะเรื่องหัวใจ

“ปานจะถือว่าคุณไม่ใช่การปฏิเสชนะคะ ไหนๆ วันนี้ปานก็ถูกคุณครูไล่ออกจากโรงเรียนแล้ว ฉันคุณครูจะเลี้ยงข้าวปลอบใจนักเรียนคนนี้ซักมื้อได้มั๊ยเอ่ย”

เขมินทร์ยังไม่ได้เรียบเรียงคำพูดเพื่อปฏิเสธ ป้อมก็บ่นจรัญยานกลับมาเสียก่อน ท่าทางเหมือนมีอะไรอยากบอก ทำให้ชายหนุ่มต้องขอตัวกับแม่مایشังคนสวยสักครู่

“ว่าไงป้อม” เขาตบไหล่เด็กหนุ่มและถามเบาๆ

“ที่สาวคนสวยฝากผมมาบอกหมอเขื่อนว่ายังไม่หมดธุระกับหมอฮะแล้วยังบอกอีกว่าจะรออยู่ที่บ้าน ไม่ไปไหนทั้งนั้น” ป้อมตอบเสียงเบาพอกันก่อนจะหันไปส่งยิ้มให้แม่مایشังนางงาม

ปานไพลินโบกมือตอบอย่างสาวชอบไปรยเสน่ห์ ขยิบตาให้อย่างน่ารัก ไม่ว่าจะเด็กหรือผู้ใหญ่ เธอชอบให้ทุกคนหลงรักเธอมากกว่าจะเกลียดชัง

เขมินทร์มองตามสายตاپ้อม นิ่งคิดสักพักก็เอ่ยบอกหญิงสาว “ถ้าคุณปานไม่รังเกียจบ้านพักหลังเล็กๆ กับอาหารง่ายๆ ผมขอเชิญที่บ้านดีกว่าครับ”

4

แมวขโมย

มิถุนานั่งตบยุงอยู่ที่เฉลียงซึ่งยื่นออกไปเหนือลำธารเล็กน้อย เธอเริ่มเบื่อหน่ายเมื่อดวงตะวันกำลังจะตกดิน แต่เจ้าของบ้านไม่ยอมกลับมาสักที หากคุณตุระไม่จบวันนี้ เธอคงต้องค้างคืนและน่าจะหลายคืนอยู่เหมือนกัน ภารกิจการตัวนายหมอเถื่อนกลับกรุงเทพฯ คงไม่หวานหมูอย่างที่หวัง นั่นแปลว่าเธอต้องมีค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นด้วย อย่างน้อยก็ค่าที่พักและอาหาร แถมนบัตรเครดิตที่ตัดหนี้ไม่หมดยังเหลืออยู่อีกหนึ่งใบ

คิดแล้วก็กวาดดวงตากลมโตมองไปรอบบริเวณบ้านพัก บ้านหลังนี้ตั้งอยู่ริมธาร ยกสูงราวหนึ่งเมตรทำให้ได้ฤกษ์โล่ง แต่ก็ต๊ยะเกินกว่าจะใช้งานอะไรได้ เดินขึ้นบันไดมาก็เจอพื้นที่โล่งๆ กับม้านั่งยาวและโต๊ะกินข้าวแบบเรียบง่าย ห้องครัวแบบเปิดอยู่ติดกับเฉลียง นอกจากนั้นก็มึ่ประตูอีกสองบานที่ปิดไว้อย่างมิดชิด

“ก็คงจะเป็นห้องนอนของนายหมอเถื่อนกับห้องว่างสินะ”

มิถุนายิ้มกริ่ม แล้วเสียงประທံງจากกระเพาะก็ดังขึ้น หญิงสาวลูบท้องบ่อยๆ รู้สึกหิวขึ้นมาทันทีจึงอดจะเหลือบมองโต๊ะอาหารของเซมินทร์ไม่ได้ ปิ่นโตของบัวชมพู่วางอยู่ตรงนั้น เธอกะพริบตา กลืนน้ำลายลงคออีกหนึ่งความหิวดึงดูดให้เธอเดินกะเผลกไปที่โต๊ะโดยไม่คิดยับยั้งชั่งใจ และไม่ได้ยินเสียงรถที่แล่นมาจอดหน้าบ้าน ตามด้วยเสียงฝีเท้าเดินขึ้นบันไดอย่างไม่รีบร้อนอะไรนัก

หญิงสาวเอื้อมมือคว้าปิ่นโตมาเปิด สูดกลิ่นแกงส้มชะอมกุ้งที่ลอยมาเตะจมูกเข้าไปเต็มปอด น้ำลายเริ่มสอ เปิดอีกชั้นเป็นผัดเปรี้ยวหวาน และชั้นล่างสุดเป็นข้าวสวย รู้ว่าเสียมารยาทขั้นรุนแรง แต่กลิ่นอาหารก็หอมยั่วชวนชวนให้หลงผิดเหลือเกิน แอบกินอย่างละนิดอย่างละหน่อยคงไม่เป็นไรมั้ง...ถ้าเขาไม่รู้

เธอหันไปคว้าช้อนมาตักแกงส้มเข้าปาก เป็นแกงส้มที่อร่อยล้ำเลิศที่สุดเท่าที่เคยกินมา จากหนึ่งคำกลายเป็นห้าคำ สิบบคำ และคงจะมีคำที่สิบเอ็ด หากไม่เห็นว่ามิใครบางคนยืนจ้องมองเธออยู่ด้วยสีหน้าประหลาดใจมือที่ตักแกงส้มเข้าปากชะงักค้าง ใจร่วงลงไปกองที่ตาตุ่ม ไข่เจียวทอดกับชะอมที่อยู่ในปากถูกกลืนลงคอโดยไม่ได้เคี้ยว

“สวัสดิ์ครับ ผมแหวะมาขอयाแก้แพ้จากหอมเพื่อน นี้เขายังไม่กลับอีกหรอ บ้านเจียบเขียว” ชายหนุ่มทักทายพร้อมรอยยิ้มเป็นกันเอง รู้สึกว่าตนกำลังทำให้สุภาพสตรีขายหน้า แก้มสีนํ้านมของเธอกลายเป็นสีชมพูระเรื่อจนเห็นได้ชัด

มิถุณาเสีจริตฝีปาก ทำลายหลักฐานด้วยการโยนช้อนข้ามไหล่ลงไป ในอ่างล้างจานด้านหลังอย่างว่องไว แต่พอเห็นว่าแกงส้มพร่องไปเยอะและมีร่องรอยการกินอย่างเห็นได้ชัด จึงหยิบช้อนคันเดิมกลับมาเกลี่ยๆ พยายามจะทำให้ดูดี ตั้งใจจะเก็บปิ่นโตให้เหมือนเดิมแต่ดันทำหลุดมือซะได้ด้วยควมรีบร้อน มือบิดไปโดนปิ่นโตที่เหลือล้นคว่ำลงไปด้วยกัน

หญิงสาวอ้าปากค้าง อยากจะแก้ไขสถานการณ์แบบฉลาดๆ อยู่หรงกะแต่เวลาไม่พอให้ใช้สมองคิด เพราะเจ้าของบ้านเดินขึ้นบันไดมาสมทบกับแขกคนแรกพอดี เธอรีบย่อตัวลงใต้โต๊ะ โยนช้อนขึ้นไปในอ่างล้างจานอีกครั้ง ร้องเหมียวทีหนึ่ง แล้วลุกขึ้นส่งยิ้มให้ชายหนุ่มที่มาถึงก่อน

“เมื่อก็มีแมววิ่งชนปิ่นโต คุณเองก็เห็นในชั้ยคะ” แถจจนสีข้างถลอกไปแล้วก็อยากจะเอาหัวมุดพื้นให้รู้แล้วรู้รอด นอกจากตอนที่ถูกตบออกอากาศแล้ว นี่เป็นอีกครั้งที่เธออับอายจนไม่อยากจะมองหน้าใคร

“อ้าวคุณขอ มาทำอะไรที่นี่คะ”

ยังไม่ทันที่เขาจะพูดอะไรก็มีเสียงทักทายดังมาจากด้านหลังเสียก่อน

ปรมัตต์หันกลับไปจึงรู้ว่า เป็นมายสาวคนงามที่ชาวบ้านแถวนี้ดูออกกันหมด ว่าเธอหมายปองคุณหมอขวัญใจประชาชนอยู่ เพราะหญิงสาวไม่คิดปิดบังความรู้สึกแม้แต่น้อย

“ผมมาขอयाแก้แพ้ครับ พอดีเจอคุณ...” เขาเว้นไว้ให้เจ้าของบ้านแนะนำ

เขมินทร์ก้าวมาหยุดข้างเจ้านายและมองตามสายตาก็ฝ่ายไปจนเจอ มิถุนาที่ยืนเฝ้าอยู่ข้างโต๊ะอาหาร ก่อนจะเห็นปิ่นโตนอนเค้ก้อยู่บนพื้นพร้อมเศษข้าวและอาหาร “ทำอะไรของคุณนะ”

หญิงสาวหลบตามองผลงานของตัวเอง ก่อนจะเหลือบตาขึ้นมอง เจ้าของสถานที่ ปรบสมารี ปิ่นยิ้มหวาน บอกอย่างฉะฉานว่า “แมวคะ เมื่อครู่มีแมวมาขโมยกินอาหารของคุณ ฉันพยายามจะช่วยได้มันไป แต่...” เธอยกไหล่หนี “ก็เป็นอย่างที่คุณเห็นนั่นแหละ ไซ้มีัยคะคุณ...” มิถุนาหันไปส่งยิ้มหวานให้ผู้ชายที่มาขอयाแก้แพ้ ใช้ดวงตากลมโตคู่งามวิงวอนให้เขาเอออ เธอมั่นใจว่าผู้ชายมักจะแพ้ลูกอ่อนของสาวสวย

“อ่า... ไซ้ครับ แมว” ปรมัตต์ถลันยิ้ม พยายามไม่โคลงศีรษะ กลัวเขมินทร์จับได้เร็วเกินไป เขาซ้กจะถูกใจแม่สาวตาโตคนนี้ซะแล้ว ถ้าอยากผูกมิตรกับเธอก็ต้องช่วยโกหกเท่านั้น จริงไหม

คิ้วเข้มของเขมินทร์ขมวดมุ่น ก่อนจะเดินไปดูที่เกิดเหตุใกล้ๆ จนเห็นช้อนที่เปื้อนน้ำแกงวางอยู่ในอ่างล้างจาน สักพักก็ก้มลงเก็บปิ่นโตขึ้นมาวางบนโต๊ะ พุดเบาๆ โดยไม่สบตา กับ ‘แมว’ “เพิ่งรู้ณะว่าแมวไซ้ช้อนเป็นด้วย”

‘แมว’ สะดุ้งเฮือก ก่อนจะได้เสียงเบาพอกัน “อาจจะเป็นแมวอัจฉริยะตัวแรกของโลกก็ได้นะ”

“อย่าเรียกแมวอัจฉริยะเลย เรียกแมวขโมยน่าจะเหมาะกว่า”

หญิงสาวเม้มปาก อยากจะตอบโต้คนปากจัดให้เจ็บๆ คันๆ บ้างเหมือนกัน ติดอยู่แค่ว่าสิ่งที่เขาพูดเป็นความจริง อาจจะเป็นโชคดีหรือโชคร้ายก็ไม่ทราบแน่ ที่สาวสวยอีกคนไม่ยอมถูกลืมและไม่ยอมเป็นคนที่ได้เหนื่อยกว่า ทำให้เรื่องแมวถูกยุติไว้แค่นั้น

“นั่นใครกันคะหมอเขื่อน” ปานไพลินทำเสียงเข้มอย่างลึมตัว จ้อง

มองผู้หญิงที่บังอาจมาอยู่ในครัวของเขมินทร์ด้วยสายตาเป็นอริ

ชายหนุ่มเหลือบมองส่วนเกินในบ้านพักตัวเอง แต่ก่อนที่เขาจะได้ตอบ คำถามก็ถูกตัดหน้าไปในเสี้ยววินาที

“แขกพิเศษของหมอเขื่อน... มิถุนาคะ เรียกมีก็ได้นะคะ อีกหน่อยเรา คงคุ้นเคยกันมากขึ้น เพราะมีจะอยู่ที่นี้สักพัก...” เธอปรายตามองเขมินทร์ แล้วพูดต่อ “ใหญ่ๆ”

“เดี๋ยวนะ คุณเป็นแขกพิเศษของผมตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่ทราบ” คราวนี้ ชายหนุ่มพูดดังพอให้อีกสองคนได้ยินด้วย

“ก็ตั้งแต่คุณปล่อยให้ม้าเตะฉันทันจนข้อต่อเคล็ดฉอน แถมยังข้อเท้าเคล็ด อีกด้วย นี่ยังไม่ได้ไปเอกซเรย์ดูเลยนะ กระดูกฉันทันร้าวรึเปล่าก็ไม่รู้ ทำลูกค้า บาดเจ็บขนาดนี้ความรับผิดชอบนะมีมั๊ย”

“ลูกค้า?” ชายหนุ่มชี้เสียงสูง มองเธอด้วยสายตาที่จืด “คุณนี่แหละ เป็นลูกค้าของรีสอร์ท”

“ก็ฉันตั้งใจมาพักที่รีสอร์ทนี้ แถมคิดจะเรียนขี่ม้าด้วย แต่ขาเดี๋ยงแบบนี้ ฉันทก็อดนะสิ หมัดกัน วันพักร้อนซิลซิลของฉันท นี่ใครจะรับผิดชอบล่ะ”

เขมินทร์ทำสะอ้าว จ้องหน้าผู้หญิงจอมแถอย่างเอาเรื่อง ขณะที่มิถุนาก็จ้องตอบไม่ลดละ รวากับว่าบ้านพักกำลังจะกลายเป็นเวทีมวย ประมัตต์ที่หมายตามิถุนาคือแล้วจึงเสนอตัวเข้าใกล้เกลี้ยในฐานะเจ้าของ รีสอร์ท

“นี่หมอเขื่อนทำลูกค้าบาดเจ็บนั้นหรือ” เขาทำหน้าที่เข้มเสียงเข้ม วาง อานาจเต็มที่

คนถูกกล่าวหาเลิกคิ้ว มองอีกฝ่ายด้วยแววตาไม่พอใจ แต่ก็ไม่ได้ แสดงออกใจแจ้ง

ประมัตต์ส่ายหน้า ถอนใจ เหมือนว่ากำลังไม่พอใจกับเรื่องนี้มาก ก่อน จะหันไปพูดกับมิถุนาอย่างจริงจัง “ต้องขอโทษแทนลูกจ้างของผมด้วยนะ ครับ ในฐานะเจ้าของรีสอร์ทซิดตะวัน ผมยินดีรับผิดชอบเต็มที่ เอาจ้แล้วกัน เชิญคุณมีเข้าพักที่รีสอร์ทฟรี จะอยู่นานแค่ไหนก็ได้ อยู่จนขาหายเจ็บแล้ว เรียนขี่ม้าต่อก็ได้นะครับ ถ้าต้องการไปตรวจที่โรงพยาบาล ผมยินดีพา

คุณมีไปเอง ขอแค่คุณมืออย่าเอาเรื่องกับเราก็อพอ แบบนี้ดีมีัยั้ครับ”

เป็นข้อเสนอที่เร้าใจจนคาดไม่ถึง มิถุณาเกือบหลุดยิ้ม แต่ยังเก็บอาการได้อย่างนักแสดงมืออาชีพ แกล้งถามเหวี่ยงๆ อีกว่า “พรีค่าอาหารด้วยใช้มีัยั้คะ”

“ครับ แนนอน พรีตลอดรายการ”

ชายหนุ่มรับคำพร้อมรอยยิ้มที่เผยให้เห็นรอยยิ้มข้างแก้ม เป็นยิ้มที่ทำให้สาวๆ กรีดกระจายมานักต่อนัก ก่อนจะตามด้วยน้ำตาเป็นปี่บเมื่อถูกหักอก แต่มิถุณากลับไม่ใส่ใจ เธอรู้แค่ว่าตอนนี้ตัดค่าใช้จ่ายหลักในภารกิจออกไปได้หมดแล้ว

เขมินทร์ลอกตาแข็ง รู้ทันที่ว่าปรมัตถ์ต้องการป้อสาว ไม่ใช่รับผิดชอบกับเรื่องไม่เป็นเรื่องที่มีถุณาเอ่ยอ้าง เมื่อเหตุผลเป็นเช่นนี้ก็ยากที่เขาจะคัดค้านสำเร็จ ลงว่าสนใจผู้หญิงคนไหน ปรมัตถ์ก็จะทำทุกวิถีทางเพื่อจับให้ติด เปื่อเมื่อไรค่อยบอกเลิกทีหลัง มิถุณาก็คงจะเป็นหนึ่งในคอลเลกชันของเสียผู้หญิงตัวร้ายเท่านั้น จะสงสารหรือสมน้ำหน้าเธอดี เขาตัดสินใจไม่ถูกจริงๆ

“งั้นก็จบเรื่องกันแล้วนะคะ ยาแก้แพ้อุญเ็นคะหมอเขื่อน หาให้คุณไปป้อสิ เขาจะได้พาลูกค้ากลับไปด้วยเลย แล้วเราก็จะได้ทานม้อค่าแบบเป็นส่วนตัวกันซะที” ปานไพลินสรุป เธออยากมีเวลาอ้อยอิ่งกับเขมินทร์นานหน่อย นี่เป็นครั้งแรกที่เขาชวนมากินข้าวที่บ้านพัก ไม่แน่ว่าชายหนุ่มอาจใจอ่อนกับเธอแล้วก็ได้ ไม่เสียแรงที่แะมาหยอดทุกครั้งที่มีโอกาส

“ม้อค่าสองต่อสองเหรอ” มิถุณาโพล่งขึ้นอย่างตกใจ ก่อนจะหันไปมองสาวสวยอีกคนอย่างพิจารณา...หรือว่าจะป้อลูกสาวคนเดียวของเสียยิ่งยศ

“ก็ใช่ปะสิ แต่ไม่เกี่ยวอะไรกับเธอสักหน่อย คุณป้อรับผิดชอบทุกอย่างแล้ว เป็นอันว่าจบเรื่องกับหมอเขื่อนนะ” ม่ายคนงามตอบอย่างไม่รักษาท่าที แค้เห็นผู้หญิงมาอยู่ใกล้เขมินทร์เธอก็ขุ่นเคืองแล้ว ต่อให้สวยหยาดฟ้าหรือซี้เหร่ยิ่งกว่านางแก้วหน้าม้าเธอก็ไม่ชอบใจทั้งนั้น เพราะฉะนั้นมิถุณาจะไม่ได้รับไมตรีจากเธออย่างแน่นอน

“ไม่จบ” มิถุนาสวนกลับอย่างลึมตัว พอถูกอีกสามคนจ้องหน้าจึงปรับอารมณ์ใหม่และหันไปบอกปรมัตต์ว่า “มียินดีรับการชดเชยของคุณคะ ยกเว้นเรื่องที่คุณจะพามีไปโรงพยาบาลด้วยตัวเอง มีว่าไม่แฟร์เลยนะคะ ใครทำ คนนั้นก็ควรยึดอกรับแทนๆ ไม่ใช่ให้เจ้านายออกหน้ารับแทนแบบนี้”

เธอเหล่มองเขมินทร์ ถึงอย่างไรก็ไม่ยอมให้เขาใกล้ชิดกับสาวคนไหนแน่ โดยเฉพาะสาวสวยแถมยังหอมกลิ่นกระดังงาลนไฟอย่างปานไพลิน ผู้หญิงจะเป็นอุปสรรคต่องานของเธอ ฉะนั้นคนสวยซ่าไม่เลี้ยงคะ!

เขมินทร์กำลังจะได้กลับ แต่ถูกปานไพลินตัดหน้าเสียก่อน

“น้อยๆ หนอยนะยะ แบบนี้เขาเรียกได้คือบะเอาศอก ออย่าอมนะคะ หมอเขื่อน คุณพอ จ่ายเงินปิดปากแล้วได้ไปก็พอ คนแบบนี้ว่ารังเกียจที่สุดอย่าไปยุ่งให้เสียเวลาเลยคะ”

มิถุนาเลิกคิ้ว มองแม่มายคนสวยก่อนจะย่นนึ้มๆ “ดูเหมือนเรื่องนี้จะไม่เกี่ยวอะไรกับคุณเลยนะคะ เพราะฉะนั้นคุณควรกลับบ้านไปซะ ฉะนั้นยังมีเรื่องต้องตกลงกับเจ้าของรีสอร์ทและลูกน้องของเขา...อีกนาน นานมากๆ คุณอย่ารอเลยคะ เดี่ยวจะอดกินมือเย็น”

ปานไพลินแทบจะกรี๊ดร้องลั่นที่ถูกย่นเข้าให้ แต่เพราะเขมินทร์อยู่ตรงนี้ด้วย จึงต้องวางฟอร์มไม่วินแตกให้เขาเห็น เรื่องภาพลักษณ์หญิงสาวไม่เคยหวั่น เพราะมั่นใจว่าบิดามีเงินในกระเป๋ามากพอจะทำให้ใครต่อใครไม่กล้ามีปัญหากับความเอาแต่ใจของเธอ แต่กับเขมินทร์แล้ว เธอรู้ว่าเขาไม่ใช่คนที่มองอะไรเพียงฉาบฉวย และเขาไม่สนด้วยว่าเธอลูกใคร เพราะฉะนั้นเธอเอาแต่ใจได้กับทุกคน ยกเว้นคุณหมอเขื่อนคนเดียว

หญิงสาวนับหนึ่งถึงสิบในใจเพื่อระงับโทสะ ก่อนจะลากเก้าอี้มานั่ง “งั้นปานจะอยู่ฟังด้วย จะได้เป็นพยานให้คุณปอกับหมอเขื่อนด้วยใจคะ เพื่อเรื่องถึงโรงถึงศาล ปานจะได้ช่วยยืนยันว่าคุณปอยอมรับผิดชอบทุกอย่าง แต่ใครบางคนเรื่องมากเอง”

มิถุนาแน่นปาก สะกดอารมณ์เต็มที่เหมือนกัน ดูท่าว่ากระดังงาดอกนี้จะไม่ธรรมดา ขึ้นปล่อยให้นายหมอเถื่อนใกล้ชิด มีหวังเขาต้องเสร็จปานไพลินไม่วันใดก็วันหนึ่ง ฉะนั้นแล้วเธอต้องขัดขวางทุกวิถีทาง

หญิงสาวโน้มตัวไปลากเก้าอี้ก้นตัวมานั่งประจันหน้าอีกฝ่าย ก่อนจะขีดหน้าขึ้น บอกสิ่งที่ต้องการกับปรมัตต์ แต่ไม่ยอมละสายตาจากปานไพลิน “มีต้องการให้ลูกน้องของคุณรับผิดชอบที่ทำให้มีเจ็บตัว เขาควรถูกพักงานแล้วมาคอยดูแลมีจนกว่าจะมีจะหายดี อ้อ...ในระหว่างนี้งดจ่ายเงินเดือนด้วยนะคะ หรือถ้าเขาไม่ยินดีทำตามข้อเรียกร้องก็ควรไล่ออกไปซะ ไม่งั้นรีเสอร์ตของคุณจะเสียหายเอาได้”

“ลาออกเลยคะหมอเขื่อน ไปทำงานกับปานก็ได้ ปานต้องการเพื่อนที่มาเล่นอยู่พอดี งานสบาย เงินเดือนดี สวัสดิการเพียบ ลาออกวันนี้เลยมั้ยะ ปานจะได้ช่วยเก็บของ” ปานไพลินหันไปมองหน้าเขมินทร์อย่างมีลุ้น

“ไม่เอาดีกว่าคะคุณปอ มีต้องการความรับผิดชอบจากนายหมอเขื่อน เขาจะต้องดูแลมีทุกอย่างจนกว่าจะมีจะหายดี ซ้ำมาได้ ไม่อย่างงั้นมีไม่จบเรื่องนี้แน่ เพราะมีเสียเวลาแล้ว เรื่องนี้ต้องมีคนชดใช้” มิถุนาตอบโต้ทันควัน เหลือบตามองนายหมอเขื่อนอย่างทำทนาย

ถ้าเขาไม่ยอมกลับกรุงเทพฯ ดีๆ ก็จะต้องถูกเธอป่วนจนทนไม่ไหว และหนีความวุ่นวายกลับเมืองหลวงในท้ายที่สุด เอาสิ เพื่อปลดหนี้เธอด่วนพอ!

“นี่เธอ ทำไม่ถึงพุดจากลับกลอกแบบนี้ซะ จะเอาอย่างไรกันแน่ ออยากให้เขาออกหรืออยากให้เขาอยู่ พุดมาเลยดีกว่า ฉันจะได้รับมือถูก” ปานไพลินเริ่มเก็บอารมณ์ไม่ไหว ปกติไม่เคยมีใครหน้าไหนกล้ามานั่งเถียงเธอฉอดๆ แบบนี้ แถมยังเป็นเรื่องของหมอเขื่อนด้วย นี่เธอจะมีคู่แข่งเพิ่มอีกคนใช่ไหม

“ฉันต้องการความรับผิดชอบจากคนผิด แต่คุณจะไปหาหาหนึ่ความผิดใครจะยอมง่ายๆ ละ คุณปอตัดสินใจสิคะว่าจะเอาอย่างไร” มิถุนาหันไปกอดต้นเจ้าของรีเสอร์ตด้วยดวงตากลมโตแฝงแววฉอดฉอน ที่รู้ดีว่าน้อยคนจะต้านทานได้

ถ้าปรมัตต์เป็นหนุ่มเจ้าชู้ชอบไปรยเสน่ห์ล่อลวงสาวอย่างที่ป้อมบอก เขาต้องเข้าข้างเธอแน่ ก็เห็นอยู่ชัดๆ ว่าเขาจงใจช่วยโกหกเรื่องแมว แถมยังยื่นข้อเสนอสุดเร้าใจให้เธอกินฟรีอยู่ฟรีที่รีเสอร์ตของเขาจนกว่าจะพอใจ

ทั้งที่เรื่องบาดเจ็บของเธอไม่ใช่ข้ออ้างที่หนักหนาสาหัสจนต้องกลัวเรื่องถึงโรงถึงศาล

ปรมัตถ์ที่มองสองสาวตอบโต้กันไปมาอย่างดุเดือดตั้งแต่ต้นกำลังนวดขมับ พอถูกโยนปัญหาให้ตัดสินก็สะดุ้ง หันไปมองเขมินทร์ที่ยืนกอดอกพิงประตูห้องและมองสบตาเขาอยู่เฉยๆ แต่นัยน์ตาคมกริบคู่หน้านั้นราวกับกำลังเยาะเย้ยถากถางในเรื่องเงืงเงลาที่เขาได้พลั้งปากไป ชายหนุ่มถอนใจเฮือกก่อนจะกวักมือเรียกครุฝึกเคราครึมของตน

“ขอคุยอะไรกับคนของผมแป๊บหนึ่งนะครับ เดี่ยวกลับมาเคลียร์”

เขมินทร์กระตุกยิ้มมุมปากเล็กน้อย “กำลังรอคำนี้อยู่เลยครับเจ้านาย”

สองหนุ่มเดินตามกันลงบันไดไปเฉยๆ สองสาวเลยหันกลับมาซึ่งตาสว่างกันอย่างเป็นอริ

“บอกมาเลยดีกว่า เธอสนใจหมอมอเขื่อนไช้มั้ยถึงได้ทำแบบนี้” ปานไพลินถามอย่างตรงไปตรงมา หญิงสาวไม่ถนัดเรื่องอ้อมค้อมเล่นเชิง เธอชอบทำอะไรเปิดเผย เพราะเชื่อว่าทั่วทั้งจังหวัดไม่มีใครกล้ามาจัดข้อด้วย

มิถุนาเล็กคิ้ว ถ้าบอกว่าไม่สนใจ แม่สาวกระด้างงาลนไฟก็จะไม่ยอมปล่อยมือจากนายหมอมอเขื่อนสินะ สงสัยต้องเล่นบทแย่งผู้ชายที่ห่างไกลจากสเปกตัวเองสักที

“จะว่าฉันก็ไม่ผิดนะคะ”

“หน้าไม่อาย!” ปานไพลินประณามอย่างเหลืออด

คนหน้าไม่อายเล็กคิ้ว ก็ลองมีนี่สองล้านแวนนาคอดูบ้างสิคะ แล้วจะรู้ว่า ‘บางอาย’ ไม่จำเป็นต่อชีวิต!

“ฉันจอมหมอมอเขื่อนมาตั้งนาน เธอมาที่หลังก็ถอยไปดีๆ อย่าให้ต้องใส่กำลัง” ม่ายคนงามประจำจังหวัดประกาศกร้าว แวตบออกชัดว่าหากใครกล้ามายุ่งกับผู้ชายของเธอเป็นได้เรื่อง

“ก็อยากจะถอยเหมือนกันละคะ แต่ฉันคงทำอย่างนั้นไม่ได้”

“หน้าด้านจริงๆ ฉันจะจัดการกับเธอยังไงดีเนี่ย” ปานไพลินร้อนรุ่มเหมือนอกจะระเบิด อยากรจิกหัวตบแม่สาวปากกล้าตาโต ผู้ประกาศเป็นศัตรู

กับตนให้สาแก่ใจ แต่ติดที่ว่าเคยแต่ตวาดคนอื่นแว้ดๆ ไม่เคยลงไม้ลงมือเอง
สักที งานนี้เลยได้แต่กำหมัดกัดฟันกรอด

มิถุนามุน่คิ้ว คิดหนัก ก่อนจะพึมพำกับตัวเอง “นั่นก็เป็นคำถามของ
ฉันเหมือนกัน”

**“ตอนที่พูดแบบนั้นออกไป ถามจริงนะ ใช้สมองบ้างมั้ยะคุณ
เจ้านาย”** เขมินทร์เริ่มก่อนเมื่อมาหยุดคุยริมลำธารด้วยกันโดยปราศจาก
บุคคลที่สาม

หนุ่มหล่อหน้าใสชุกมือลงในกระเป๋ากางเกงพลางยกไหล่ “โทษที่
เห็นคนสวยที่โรลิมตัวตลอด แก่ก็น่าจะรู้จักฉันดีนี่นา ข้าฯ นำ สวยดีออก”

“แล้วตอนนี้ข้าออกมั้ยะ ถามจริง” หนุ่มเคราครีมน้ำข้มย้อนกลับ
อย่างไม่เข้าใจ

“ตอบตรง ไม่ค่อยเข้าใจว่ะ ดูเหมือนคุณมีจะหลงแกเข้าอีกคนแล้ว
ออกตัวแรงซะด้วย เล่นเอาลูกสาวเจ้าพ่อแทบตื่น งานนี้สนุกแน่” ปรมัตถ์
ผิดหวังเล็กน้อย เสียดายคนสวยที่มองข้ามเขาไปสนใจใ้คุณหอมปากหอม
แทน

“สนุกกับผีอะไร ยายนั่นนะคนของโรงพยาบาล นี่ฉันกะยืมมือคุณ
ปานไล่กลับกรุงเทพฯ แต่แกทำเสียเรื่องหมด แล้วที่นี้เอาไงล่ะ ไหนจะค่าเช่า
ห้อง ไหนจะค่าอาหาร นี่ยังจะเอาตัวฉันไปเป็นเบ๊อีก เงินไม่เข้าแถมรายได้หด
ฉันจะหักจากส่วนแบ่งของแก ถ้ายายนั่นไม่ยอมไปจริงๆ”

หนุ่มหล่อเลิกคิ้ว แกวตายเป็นประกาย ไม่ได้สนใจฟังที่เพื่อนบ่นแม้แต่นิด
“แปลว่าคุณมีไม่ได้สนใจแก่นะสิ แต่ทำตามหน้าที่เท่านั้น”

“นี่แกไม่ได้ฟังที่ฉันพูดเลยนี่หว่า” เขมินทร์มองคนที่เป็นที่พึ่งเพื่อนและ
หุ้นส่วนรื้อสอร์ทซิดตะวันตกาขวาง

ตั้งแต่เริ่มเรียนหมอแล้ว เขาตั้งใจว่าจะใช้ชีวิตในบั้นปลายอย่างสงบ
เงียบที่ไหนสักแห่งในจังหวัดบ้านเกิดตัวเอง วางแผนคร่าวๆ ว่าจะซื้อที่ดิน
ต่างอำเภอ ปลูกบ้านสักหลังและทำเป็นเกสต์เฮาส์ด้วย พอให้มีความสุขไป
พร้อมกับรายได้เล็กๆ น้อยๆ ในยามแก่เฒ่า

เมื่อได้คุยเรื่องนี้กับปรมัตต์ เพื่อนสนิทที่เรียนห้องเดียวกันตั้งแต่มัธยมต้นยันมัธยมปลายก่อนจะแยกย้ายกันไปเรียนในด้านที่ตัวเองสนใจ ปรมัตต์ก็ขอเอาด้วย เพราะมีที่ดินงามๆ ติดลำธารอยู่ผืนหนึ่ง ซึ่งได้รับมาจากบิดาผู้เป็นเจ้าของโรงงานทำกระเบื้องรายใหญ่ในสระบุรี

เกสต์เฮาส์เล็กๆ เลยกลายร่างเป็นรีสอร์ทริมธารพร้อมบริการสอนขี่ม้า ซึ่งเดิมทีเป็นความชื่นชอบส่วนตัวของปรมัตต์ แต่พอเอาเข้าจริง หมู่ม้าสำคัญบ้านรวบแถมขี่เบือสุดๆ ก็สนใจม้าได้ไม่นานพอ คอกม้าและสนามที่ลงทุนทำอย่างดีจึงถูกทิ้งร้างมานาน ยังดีหน่อยที่ในระหว่างเขมิทร์ยังเป็นหมอ ปรมัตต์ก็สามารถดูแลกิจการรีสอร์ทมาได้ แม้จะลุ่มๆ ดอนๆ แต่ก็ยังประคองตัวอยู่ได้ไม่เจ๊งไปเสียก่อน

เนื่องจากที่บ้านของชายหนุ่มมีพี่น้องหลายคน ภาระการสืบทอดโรงงานจึงไม่ตกอยู่ที่ปรมัตต์คนเดียว เขาเข้าไปช่วยงานที่บ้านบ้าง ดูแลกิจการรีสอร์ทของตัวเองด้วยแต่ส่วนใหญ่ก็จ้างคนเสียมากกว่า เพิ่งจะมีตอนหลังที่เขมิทร์เลิกเป็นหมอ และมาช่วยกันดูแลรีสอร์ทติดตะวันและคอกม้ากิจการถึงได้เป็นล่ำเป็นสันขึ้นมาขนาดนี้

แต่เขมิทร์ยังพอใจกับฐานะครูสอนขี่ม้ามากกว่าเจ้าของรีสอร์ท ชาวบ้านแถวนี้จึงไม่รู้ว่เขาก็เป็นเจ้าของคนหนึ่งเหมือนกัน หลังๆ ปรมัตต์ซึกจะเอาใหญ่ เห็นว่าเพื่อนพึงใจจะเป็นแค่ลูกจ้าง เมื่ออยู่ต่อหน้าคนอื่นจึงชอบชมเขมิทร์เป็นประจำ ซึ่งอดีตคุณหมอมหนุ่มก็ไม่ได้ถือสา เพราะรู้ว่าเพื่อนแกล้งเล่นเท่านั้น

วันนี้ก็เช่นกัน แต่ประเด็นของสาวสวยแปลกหน้าที่ดันไปถูกตาต้องใจ ปรมัตต์เข้าต้องขอเคลียร์กันหน่อยแล้ว เมื่อเจ้าหล่อนเรียกร้องมากเกินไปใครจะไปยอมกันเล่า

ปรมัตต์ซึกสีหน้าเล็กน้อยก่อนจะโต้ว่า “ฟังอยู่น่า อย่าเพิ่งอารมณ์บูดสิ เอางี้มัย เดียวฉันช่วยแกจับคุณมีมาเป็นพวก พอเธอหลงฉันก็เลิกล้มความตั้งใจที่จะพาตัวแกกลับกรุงเทพฯ เองแหละ ว่าแต่แกไม่สนคุณมีแน่ละ แล้วอย่ามาเสียดายที่หลังละ เนื้อเข้าปากเสียแล้วไม่คายนะเว้ย”

“เฮอะ เขาคงสนแกหรือก ซื่อเสียงกระฉอนไปทั่วจังหวัดขนาดนั้น

ถ้าเขาจะสนก็คงเพราะเขามีเงินเท่านั้นแหละ ไม่งั้นจะยอมมาทำงานแบบนี้หรือ และคำตอบข้อหลัง ฉันไม่สนใจผู้หญิงเห็นแก่เงิน” เขมินทร์ยิ้มเข้าให้อย่างไม่ถนอมน้ำใจเพื่อน

“แกพูดน่าคิด แต่ฉันไม่แคร์วะ บังเอิญมีเงินให้สาวกลูเล่น ยิ่งซื้อได้ยิ่งชอบ ส่วนค่าใช้จ่ายของคุณมีงบบัญชีฉันได้เลย” ปรมัตถ์ขยิบตาให้เพื่อนก่อนจะเดินผิวปากกลับขึ้นไปบนบ้านพัก เพื่อตอบตกลงกับข้อเรียกร้องของมิถุนา จะได้ดึงตัวเธอไว้ที่นี้ให้นานที่สุด

ตอนแรกเขาก็กังวลว่าหญิงสาวจะหลงผิดคิดปลื้มเขมินทร์เหมือนปานไพลินและบัวชมพู เพราะเห็นตั้งทำเยี่ยงครูสอนขี่ม้าเคราครั้มกันอย่างดูเด็ด แต่พอรู้เหตุผลที่มีภูนาต้องทำเช่นนั้นก็เบาใจ ขอเดินหน้าจิบต่อไปอย่างไม่กลัวเสียเปรียบแม้ต้องลงทุนก่อน สำหรับเขา ผู้หญิงคือดอกไม้ยิ่งสวยยิ่งควรค่าแก่การจ่ายเพื่อซื้อหามาประดับแจกันของตัวเอง

เขมินทร์ได้แต่ถอนใจพลางส่ายหน้าเซ็ง ลงว่ามั่งมันขนาดนี้ เอาช่างมาซุกก็คงหยุดปรมัตถ์ไม่ได้

ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เมื่อพ่อเสือตัวร้ายมาเจอกับยายแมวขโมยจอมเจ้าเล่ห์ ก็ได้แต่หวังว่าเคราะห์ร้ายยามร้ายจะไม่มาตกที่เขาละนะ สาธุ!